

Ustronie Morskie, dn. 19.10.2020r.

ORG.1431.50.2020.ORII

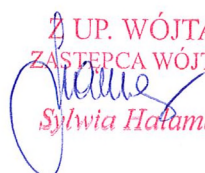
[REDACTED]

[REDACTED]

W związku z informacją uzupełniającą dot. wniosku o udostępnienie informacji publicznej o sygn. ORG.1431.50.2020.ORII, informuję iż umowę podpisano imiennie, z inicjatywy pani Wójt. Umowa jest powszechnie dostępna i opublikowana w Biuletynie Informacji Publicznej. Umowa z radcami zatrudnionymi przez urząd nie obejmuje swoim zakresem prowadzenia tego typu postępowań.

Załączniki: Dokumenty uzupełniające do wniosku o udostępnienie informacji publicznej

Z wyrazami szacunku

UP. WÓJTA
ZASTĘPCA WÓJTA

Sylwia Hałama

Poznań, 28 maja 2020 r.

Gmina Dygowo
Gmina Gościno
Gmina Kołobrzeg
Gmina Siemyśl
Gmina Sławoborze
Gmina Rymań
Gmina Ustronie Morskie

Dotyczy: „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. w Kołobrzegu

Szanowni Państwo,

w nawiązaniu do wcześniej prowadzonych rozmów i korespondencji przedstawiamy niniejsze memorandum informacyjne, które odnosi się do analizy sytuacji wspólników mniejszościowych w spółce „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. w Kołobrzegu jak i oceny możliwych działań na poziomie relacji wspólników tej spółki, podejmowanych w celu skłonienia jej do prowadzenia transparentnej polityki konstruowania taryf zawierających opłaty za dostawy wody i odbiór ścieków od mieszkańców ww. gmin.

A. Skróć menedżerski

I. Podsumowanie

1. Obecna struktura udziałowców spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu sprawia, że udziałowiec większościowy wywiera decydujący wpływ na jej politykę (w konsekwencji również, przez dobór odpowiednich osób wchodzących w skład organów spółki może wpływać na wysokość stosowanych przez spółkę taryf).
2. Treść porozumienia międzygminnego i wynikający z niej sposób obliczania taryf jest niekorzystny dla mieszkańców gmin będących udziałowcami mniejszościowymi i wymaga skorzystania z uprawnień przysługujących gminom jako wspólnikom spółki w celu zmiany polityki, o której mowa w punkcie I.1 powyżej.
3. Klient powinien realizować swoje ustawowe uprawnienia jako wspólnik spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu: wykonywać prawo indywidualnej kontroli w celu zebrania dokumentów i informacji na temat działalności Spółki i osób ją reprezentujących, które mogą stać się podstawą dla wytoczenia powództwa o odszkodowanie przeciwko Spółce i Gminie Miasto Kołobrzeg.

4. Warto rozważyć podjęcie działań w postaci zaskarżenia uchwał, które godzą w interes wspólników mniejszościowych spółki.
5. Podjęte przez Klienta działania - jako cel ich podjęcia - powinny zakładać zawarcie między gminami nowego porozumienia z doprecyzowanym, korzystniejszym sposobem określania taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie działania Spółki.
6. Ponadto, obok zmiany treści porozumienia dotyczącego przekazania zadań Gminie Miejskiej Kołobrzeg, należy rozważyć zawarcie porozumienia wspólników regulującego nowy sposób funkcjonowania Spółki i wspólników w jej ramach. W takim porozumieniu można zawrzeć bardziej szczegółowe zobowiązania pomiędzy wspólnikami niż te, które określone są standardowo w umowie spółki.

II. Rekomendacje

Po przeprowadzonej analizie rekomendujemy Państwu niżej sprecyzowane działania:

1. skorzystanie z następujących uprawnień wspólników: prawa indywidualnej kontroli poprzez żądanie przedstawienia i przeglądanie ksiąg i dokumentów spółki, jak i regularne żądanie przedstawienia przez zarząd wyjaśnień w zakresie określanym na bieżąco. Działanie to powinno być nakierowane na wyszukiwanie działań sprzecznych z interesem spółki lub prawem, a także działań sprzecznych z zawartymi porozumieniami międzygminnymi. Uzyskane informacje mogą być podstawą dla wystąpienia z powództwem o odszkodowanie przeciwko Spółce jak i Gminie Miasto Kołobrzeg;
2. zaskarżanie do sądu istotnych uchwał, które naruszają Państwa interes, jak i zgłaszanie odpowiednim organom takim jak prokuratura czy urząd skarbowy wszelkich dostrzeżonych naruszeń występujących po stronie Spółki, o których mogą się Państwo dowiedzieć w toku wykonywania praw wskazanych w punkcie II.1 powyżej. Działania te mogą wywrzeć presję na wspólniku większościowym, jak i na zarządzie spółki celem skłonienia ich do wypracowania nowej polityki spółki;
3. rozważenie podjęcia działań, które mogą doprowadzić do rozwiązania spółki. Ta metoda działania obarczona jest ryzykiem niepowodzenia ze względu na brak wyrażenia, w dokumentach przekazanych do Kancelarii, wyraźnego celu powołania spółki, przez co trudne może okazać się udowodnienie, że cel dla którego spółka została powołana przestał istnieć. Ponadto, Klient powinien mieć świadomość negatywnych skutków ewentualnego postawienia spółki w stan likwidacji w postaci ryzyka utraty jakiegokolwiek kontroli nad jej majątkiem. Ponadto, z otrzymanych informacji wynika, że Klient nie jest w stanie realizować zleconych mu zadań, bez wykorzystania infrastruktury należącej do Spółki.

Działania rekomendowane w punktach II.1,2,3 powinny być nakierowane m.in. na cel jakim winny być: doprowadzenie do zmiany polityki spółki, zawarcie nowego porozumienia określającego nowy sposób obliczania taryf, który będzie korzystniejszy dla mieszkańców gmin będących współnikami mniejszościowymi spółki.

B. Memorandum informacyjne

I. Definicje

Kancelaria	Głowacki i Wspólnicy sp.k. Kancelaria Prawnicza
Klient	Gmina Dygowo ,Gmina Gościno, Gmina Kołobrzeg, Gmina Rymań, Gmina Siemysł, Gmina Sławoborze, Gmina Ustronie Morskie
Memorandum	niniejsze memorandum informacyjne
Udziały	Udziały w „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu
Umowa	Umowa spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu
MWiK	Spółka „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu
Porozumienie	Porozumienie międzygminne nr PNW.031.1.2017.K Prezydenta Miasta Kołobrzeg z dnia 17 lipca 2017 r.
k.c.	Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 z późn. zm.)
k.s.h.	Ustawa z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 505 z późn. zm.)
k.p.c.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 z późn. zm.)
k.k.	Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1950 z późn. zm.)

I. Stan faktyczny

Niżej przedstawiony stan faktyczny Kancelaria ustaliła na podstawie:

1. dokumentów i informacji przekazanych przez Klienta,
2. informacji odpowiadającej odpisowi pełnemu z Krajowego Rejestru Sądowego dla spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. w Kołobrzegu,

3. księgi udziałów spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. w Kołobrzegu,
4. porozumienia międzygminnego nr PNW.031.1.2017.K Prezydenta Miasta Kołobrzeg z dnia 17 lipca 2017 r.,
5. tekstu jednolitego umowy spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. w Kołobrzegu.

Ujawnionymi w KRS wspólnikami spółki „Miejskie Wodociągi i Kanalizacja” sp. z o.o. w Kołobrzegu jest Gmina Miejska Kołobrzeg posiadająca ok. 53 % udziałów, Gmina Ustronie Morskie posiadająca ok. 10 % udziałów oraz Gmina Kołobrzeg posiadająca ok. 14 % udziałów. Według przedstawionej Kancelarii księgi udziałów Spółki poza podmiotami ujawnionymi w KRS-ie udziałowcem spółki jest także Gmina Dygowo posiadająca ok. 7 % udziałów, Gmina Gościno posiadająca ok. 4% udziałów, Gmina Rymań posiadająca ok. 2% udziałów, Gmina Siemyśl posiadająca ok. 4 % udziałów oraz Gmina Sławoborze posiadająca ok. 4 % udziałów.

Jak wynika z informacji przekazanych Kancelarii Spółka została powołana w celu wspólnego wykonywania zadań z zakresu zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Wspólnicy Spółki zawarli 17 lipca 2017 r. porozumienie międzygminne w sprawie przejęcia przez Gminę Miasto Kołobrzeg od gmin: Kołobrzeg, Dygowo, Gościno, Siemyśl, Sławoborze, Ustronie Morskie i Rymań zadań w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

Gmina Miejska Kołobrzeg, jako wspólnik większościowy w Spółce na podstawie umowy spółki i zawartego między stronami Porozumienia, w którym występuje ona w roli tzw. Lidera, ma narzucać coraz to wyższy poziom taryf, co ma być sprzeczne z celem dla którego spółka została powołana. Obecnie w spółce występuje konflikt dotyczący wysokości taryf, które w opinii gmin będących wspólnikami mniejszościowymi są dla ich mieszkańców niekorzystne.

Głównym celem niniejszego Memorandum jest wskazanie możliwych kierunków działań udziałowców mniejszościowych, które mogą rozwiązać panujący konflikt, poprzez przymuszenie udziałowca większościowego do zgody na zmianę obecnego Porozumienia i następnie zmianę wysokości obowiązujących taryf.

II. Możliwe kierunki działań

1. Kontrola działalności Spółki i zarządu

1.1. Prawo indywidualnej kontroli

Podstawową metodą przymuszenia udziałowca większościowego do zmiany Porozumienia i przez to zmiany sposobu naliczania taryf, jest wykonywanie przez Klienta prawa kontroli.

Na prawo kontroli wspólnika uregulowane w art. 212 k.s.h., składa się wachlarz uprawnień sprowadzający się do tego, że wspólnik lub wspólnik z upoważnioną przez siebie osobą może w każdym czasie:

- 1) przeglądać księgi i dokumenty spółki,

- 2) sporządzać bilans dla swego użytku lub
- 3) żądać wyjaśnień od zarządu.

Czynności te mogą być wykonywane w tym samym czasie. Prawo do ich dokonywania jest zapewnione ustawowo i nie musi ono wynikać z umowy spółki.

Przeglądanie ksiąg i dokumentów spółki możliwe jest tylko na terenie siedziby spółki. Nie ma możliwości ich wynoszenia, jednak legalne jest sporządzanie z nich kopii i notatek. Z kolei w odniesieniu do uprawnień związanych z bilansem, wspólnik może żądać sporządzenia bilansu na swoją rzecz, ale tylko dla swego własnego użytku.

Poprzez księgi i dokumenty należy rozumieć wszelką dokumentację znajdującą się w spółce, przykładowo: listy obecności, spis inwentarza, księgę wpływu i wypływu dokumentów, dokumentację rozliczeń ZUS, potwierdzenie płacenia podatków, zestawienie wyników za dany okres, sprawozdania, protokoły pokontrolne, dokumentacja związana z toczącymi się procesami, księgi handlowe, treść korespondencji, umów itd¹.

Poprzez wykonywanie prawa kontroli nie może dochodzić do szykanowania członków zarządu czy innych organów czy wspólników. Nie można także żądać wyjaśnień codziennie przed zakończeniem pracy, jeżeli nie ma dla tego konkretnych podstaw. Prawo to musi być więc wykonywane z odpowiednim umiarem i w przemyślany sposób, aby nie zwróciło się przeciwko osobie, która chce z niego skorzystać.

Nie można prawa indywidualnej kontroli wykonywać tylko i wyłącznie poprzez inną upoważnioną do tego osobę. Nawet jeśli jest jakaś inna osoba upoważniona to wykonywania prawa kontroli powinno odbywać się przy obecności wspólnika, ze względu na osobisty charakter tego uprawnienia. Nie ma natomiast przeszkód, aby notatki sporządzała upoważniona osoba, czy z wyjaśnieniami występowała ta osoba, przy biernej postawie wspólnika.

Spółka ma jednak możliwość odmowy wspólnikowi dostępu do ksiąg i dokumentów. Uzasadnieniem dla tego postępowania jest istnienie obawy, że wspólnik wykorzysta je w celach sprzecznych z interesem spółki i przez to wyrządzi spółce znaczną szkodę. Uzasadniona obawa po stronie zarządu musi się opierać na okolicznościach faktycznych, które mogłyby stanowić obawy jej podstawę. Może tu więc chodzić o: podejmowanie czynności konkurencyjnych w przeszłości, zatargi między wspólnikami, które mogą powodować ocenę, że wspólnik będzie działał sprzecznie z interesem spółki, obawę, że dokumenty zostały udostępnione innym osobom w celu szkodliwych dla spółki itp.² Przesłanką, która może uzasadniać odmowę dostępu jest obawa, że wspólnik swoim działaniem może wyrządzić spółce szkodę. Zarząd powinien jednak ją wyraźnie wyartykułować, przytaczając konkretne okoliczności w danej sprawie. Jeżeli wystąpi jedynie zagrożenie szkodą, niemające takiego charakteru (na przykład w wyniku skorzystania z dokumentów wspólnik zawiadomi urząd skarbowy o zaległościach podatkowych), zarząd nie może odmówić

¹ A. Kidyba Art. 212. W: Komentarz aktualizowany do art. 1-300 Kodeksu spółek handlowych. System Informacji Prawnej LEX, 2020

² A. Kidyba, Spółka z o.o. Komentarz, 2002, s. 501

wyjaśnień oraz udostępnienia dokumentów. Odmowa nie musi mieć sformalizowanej formy, która pozostawiona została uznaniu zarządu.³

Odmowa nie oznacza jednak, że wspólnik nie może kwestionować decyzji zarządu. Po pierwsze, może on żądać przekazania sprawy do rozstrzygnięcia uchwałą wspólników. Mogą oni to uczynić na zgromadzeniu wspólników, jak i poza nim w trybie określonym w art. 227 § 2 k.s.h. jeżeli wszyscy wspólnicy wyrażą na piśmie zgodę na postanowienie jakie ma być powzięte uchwałą. Rozstrzygnięcia przez wspólników można żądać przy odmowie realizacji co do którejkolwiek z form realizacji prawa indywidualnej kontroli. Może ona się odnosić zarówno do złożenia wyjaśnień przez zarząd, jak i odmowy dostępu do ksiąg i dokumentów. Rozstrzygnięcie sprawy oznacza wyrażenie zgody na realizację prawa indywidualnej kontroli i do tego się odnosi. Wspólnicy mogą w tym trybie nie tylko podjąć uchwałę o umożliwieniu wspólnikowi skorzystania z jego uprawnienia, ale mogą także zgodzić się z zarządem i odmówić realizacji tego prawa⁴.

W takiej sytuacji przed wspólnikiem pojawia się druga możliwość jaką jest zwrócenie się z wnioskiem do sądu rejestrowego. Takie uprawnienie przysługuje dopiero, gdy wspólnik zwróci się o dostęp do informacji do zarządu, a potem do wspólników. Sąd rozpatrując sprawę, może uznać, że wyjaśnienia czy dokumenty powinny zostać udostępnione wspólnikowi i na tej podstawie zobowiązać zarząd spółki do określonego działania⁵.

1.2. Działanie na szkodę spółki

Wykonywanie prawa do kontroli może być środkiem służącym do wywierania nacisku na Spółkę, niemniej należy założyć przy jego wykonywaniu dłuższą perspektywę czasową na osiągnięcie zakładanych rezultatów. Poprzez realizację swojego ustawowego uprawnienia Klient może uzyskać niezbędne informacje, które mogą stanowić dowód na złe prowadzenie spraw spółki przez obecny zarząd.

W przypadku wejścia w posiadanie informacji i dokumentów, które będą wskazywać na niekorzystne dla Spółki rozporządzanie jej mieniem, zarząd może zostać pociągnięty do odpowiedzialności poprzez wykazanie działania na szkodę Spółki. Kwestię tą reguluje art. 293 k.s.h. Zgodnie z tym przepisem członek zarządu lub rady nadzorczej, odpowiada wobec spółki za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem lub postanowieniami umowy spółki, chyba że nie ponosi winy. W zakresie działań członka zarządu i rady mieści się w tym wypadku cała działalność spółki. Odpowiedzialność ta ma charakter odszkodowawczy.

Zarzut działania na szkodę spółki musi w tym wypadku opierać się na naruszeniu obowiązujących przepisów prawa lub postanowień umowy spółki. Za działanie sprzeczne z prawem uznać należy naruszenie powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Zakres ten obejmuje więc przepisy wykraczające poza przepisy k.s.h. Obowiązki członka zarządu są w tym wypadku rozdzielone na wiele aktów prawnych jak np. ustawa o rachunkowości czy

³ A. Kidyba, Art. 212. W: Komentarz aktualizowany do art. 1-300 Kodeksu spółek handlowych. System Informacji Prawnej LEX, 2020.

⁴ A. Kidyba. ibidem.

⁵ Z. Jara (red.), ibidem.

ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Przykładowym naruszeniem będzie np. niezgłoszenie kwestii wymaganych prawem informacji do organów skarbowych.

Drugą grupą naruszeń jest działanie lub zaniechanie sprzeczne z umową spółki. Typowym przykładem takich naruszeń ze strony zarządu i rady nadzorczej jest niewykonanie obowiązku konsultowania podjęcia w imieniu spółki określonych czynności ze wskazanym w umowie organem.

Innym naruszeniem jest przekroczenie posiadanych przez organ kompetencji. Przykładowo jeśli członek zarządu dokona sam czynności do której nie był upoważniony, można go za to pociągnąć do odpowiedzialności. Zakup luksusowych aut dla spółki lub inne niegospodarne zachowania mogą zostać uznane za przekroczenie kompetencji, gdyż mogą nie mieścić się w zakresie dokonywania czynności w granicach zwykłego zarządu, do których według Umowy Spółki MWiK, zarząd jest upoważniony.

By uchylić się od odpowiedzialności wobec spółki członek zarządu lub rady nadzorczej musiałby udowodnić że podjęte przez niego działania nie są zawinione. Domniemywa się więc, że wszelkie działania będące naruszeniem wskazanym w art. 293 k.s.h. są przez te osoby zawinione. Osoby te mogą się zwolnić z tej odpowiedzialności dopiero w chwili udowodnienia, że ich działanie lub zaniechanie było niezawinione⁶.

Uprawnionym do wytoczenia powództwa z tego tytułu jest zasadniczo spółka, jednakże na podstawie art. 295 § 1 k.s.h. jeżeli spółka nie wytoczy powództwa o naprawienie wyrządzonej jej szkody w terminie roku od dnia ujawnienia czynu wyrządzającego szkodę, pozew może zostać wniesiony przez współnika.

Biorąc pod uwagę zarzuty kierowane w stronę współnika większościowego, dobrą taktyką w przedstawionym stanie faktycznym jest korzystanie z prawa indywidualnej kontroli w celu bliższego przyjrzenia się działalności Spółki. Kontrola ta powinna być szczególnie nakierowana na sposób gospodarowania jej majątkiem. Mając na względzie kontrowersyjne zakupy ze strony spółki jak np. zakup aut, informacje otrzymane poprzez wykonywanie ww. uprawnienia mogą być punktem zaczepienia do kwestionowania legalności działań osób decyzyjnych w Spółce.

Pamiętać także należy, że wyżej wskazana forma odpowiedzialności członka zarządu nie obejmuje odpowiedzialności karnej. Przepis art. 296 k.k. stanowi że kto, będąc obowiązany na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień lub niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku, wyrządza jej znaczną szkodę majątkową, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Chronionym dobrem przez te przepisy karne są interesy majątkowe zarządzanych podmiotów. Sprawami majątkowymi w rozumieniu art. 296 k.k. są wszelkie sprawy związane z majątkiem lub sytuacją majątkową danego podmiotu⁷.

⁶ J. Bieniak, M. Bieniak, G. Nita-Jagielski, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2020

⁷ J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, LEX 2014, komentarz do art. 296 k.k.

Podmiotem przestępstw z art. 296 KK jest osoba obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej (przestępstwo indywidualne właściwe), czyli w omawianym przypadku członek zarządu.

Naruszenie tego przepisu polega na nadużyciu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązku. Niedopełnieniem obowiązku jest niewykonanie lub nienależyte wykonanie określonego zadania, zaś nadużycie uprawnień obejmuje zarówno przekroczenie formalnych granic swoich kompetencji, jak i zachowanie mieszczące się w tych granicach, ale sprzeczne z celem przyznanych sprawcy uprawnień.

Przestępstwem jest nie tylko formalne przekroczenie granic umocowania lub niewywiązanie się z ciężących na sprawcy obowiązków, ale i czynności "faktycznie sprzeczne z racjonalnie rozumianymi zadaniami" danej osoby.

Dlatego decyzja nieefektywna gospodarczo wyczerpuje znamiona czasownikowe z art. 296 k.k. tylko w przypadkach oczywistego uchybienia standardom należytej staranności i racjonalnego gospodarowania⁸⁹.

Z uwagi na znamiona czynu opisanego w art. 296 k.k. podstawą do przeprowadzenia ww. ustaleń jest określenie zakresu obowiązków oraz uprawnień członków zarządu. Wskazany zakres powinien wynikać z ustawy, podstawy powołania, kontraktu menedżerskiego, względnie umowy o pracę łączącej ich ze spółką.

Istotną kwestią jest określenie związku przyczynowo-skutkowego między zaniedbaniami na poziomie organizacyjnym, a wystąpieniem szkody.

Przesłanką konieczną odpowiedzialności karnej jest wyrządzenie pokrzywdzonemu znacznej szkody majątkowej, czyli szkody przewyższającej 200.000,00 zł (tak art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 5 k.k. w zw. z art. 115 § 7 k.k.).

Przez szkodę majątkową należy natomiast rozumieć różnicę między stanem obecnym, a stanem hipotetycznym, który istniałby gdyby nie nastąpiło zdarzenie stanowiące przesłankę szkody. Szkodę stanowiąc będą zarówno straty, jak i utracony zysk¹⁰.

Ocenę zachowania członków zarządu poddaje się analizie przy uwzględnieniu okoliczności, w których podejmowali decyzje, w szczególności ciężących na nich powinnościach, a także obowiązującego miernika starannego działania z uwzględnieniem jednak ryzyka gospodarczego stanowiącego nieodłączną część prowadzenia działalności gospodarczej.

Podjęcie ryzykownej decyzji gospodarczej, która z upływem dłuższego okresu czasu okazuje się niekorzystna, nie może stanowić samoistnej podstawy odpowiedzialności karnej osoby, która tę decyzję podjęła, jeśli nie można jednocześnie zarzucić jej przekroczenia konkretnego uprawnienia lub niedopełnienia określonego obowiązku w momencie podejmowania tej decyzji.

⁸ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 grudnia 2013 r. sygn. akt II AKa 93/13, LEX nr 1425493

⁹ A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 296. Wyd. 6, Warszawa 2019

¹⁰ J. Potulski, *Kodeks karny. Komentarz*, red. R. Stefański, Legalis 2015 – komentarz do art. 296 k.k., R. Zawłocki, *Przestępstwa przeciwko mieniu i gospodarcze*, System Prawa Karnego T. 9, Legalis, 2015 – komentarz do art. 296 k.k.

W przypadku ewentualnego wykrycia działalności, która może nosić znamiona narażenia spółki na znaczną szkodę majątkową należały w takim wypadku złożyć doniesienie do organu ścigania jakim jest prokuratura. Ponadto, sam fakt świadomości, że wspólnicy kontrolują działalność zarządu Spółki, może powstrzymać ich od niegospodarnego zarządzania mieniem i skłonić do podjęcia negocjacji w przedmiocie zawarcia nowego porozumienia.

1.3. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez władzę publiczną

Spółka nie jest jednak jedynym podmiotem, który może zostać pociągnięty do odpowiedzialności za wystąpienie szkody. Zgodnie z art. 417 § 2 k.c. jeśli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa.

Odpowiedzialność zlecającego oraz podmiotu, któremu zlecono takie zadania jest odpowiedzialnością o charakterze solidarnym. Poszkodowany może więc wybrać, od którego z podmiotów będzie on dochodził odszkodowania. Można także wystąpić z roszczeniem do obu podmiotów łącznie.

Inna jest jednak zasada, na której opiera się ta odpowiedzialność. Podmiot zlecający ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka bez możliwości jej wyłączenia. Podmiot, który zlecił wykonywanie zadań publicznych, nie może uwolnić się od odpowiedzialności za ich niezgodne z prawem wykonanie przez dowiedzenie, że działał w sposób zgodny z prawem, w szczególności, gdy porozumienie zawarto w trybie obowiązujących przepisów. Ponieważ odpowiedzialność podmiotu zlecającego nie jest odpowiedzialnością za winę w wyborze, nie ma też możliwości zwolnienia się przez wykazanie, że zadanie zlecono kompetentnemu podmiotowi.

Podmiot, któremu zlecono wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej, ponosi odpowiedzialność za niezgodne z prawem działania i zaniechania przy ich wykonywaniu. Przepis nie rozstrzyga jednak wprost, na jakiej zasadzie oparta jest ta odpowiedzialność (winy, ryzyka, bezprawności). Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że podmiot, któremu zlecono wykonywanie zadań władczych, ponosi odpowiedzialność za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy ich wykonaniu na zasadzie niezgodności z prawem¹¹.

Przypisanie samorządu terytorialnego odpowiedzialności za szkodę nie oznacza jednak, że "bezpośredni" sprawca tej szkody, osoba fizyczna wykonująca władcze uprawnienia, nie poniesie odpowiedzialności za swoje działanie bądź zaniechanie.

Przepis ten znajduje zastosowanie w sytuacji Klienta, gdyż na podstawie zawartego Porozumienia wspólne wykonywanie zadań publicznych w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków powierzone zostało tzw. Liderowi, przez

¹¹K. Osajda, Kodeks cywilny. Komentarz. 2020. Legalis

co właściwe organy Gminy Miasta Kołobrzeg przejęły i zobowiązały się do zrealizowania praw i obowiązków należących do stron tego Porozumienia.

Uzyskane w ramach wykonywanego prawa kontroli wiadomości, bądź dokumenty dotyczące działalności spółki, mogą być podstawą do pociągnięcia do odpowiedzialności nie tylko Spółki i osób nią zarządzających, ale także samej Gminy Miasta Kołobrzeg, która zleciła te zadania z zakresu zadań publicznych Spółce.

W obliczu wejścia w posiadanie odpowiednich dowodów, które wskażą na działanie niezgodne z prawem lub na szkodę spółki, należy wystąpić z powództwem do sądu o odszkodowanie ze strony zarówno Spółki, jak i Gminy Miasta Kołobrzeg. Po stronie Klienta pozostaje wykazanie przesłanek odpowiedzialności deliktowej Gminy Miasta Kołobrzeg, w tym że wystąpiła po jego stronie szkoda, która jest niezbędna dla uznania powództwa przez sąd.

1.4. Konkretnie działania w ramach wykonywania prawa kontroli

W ramach wykonywania swojego uprawnienia jako współnika, Klient powinien kierować do Spółki szereg zapytań dotyczących ich bieżącej działalności. W pierwszej kolejności należy nakierować swoje działania na zadawanie pytań celem wyjaśnienia czy zawarte pomiędzy stronami Porozumienie jest wykonywane. Z tego względu należy w pierwszej kolejności wyjaśnić dokładny sposób wyliczenia taryf przez Lidera.

Obowiązujące Porozumienie przewiduje, że wysokość dopłaty do ceny wody i ścieków dla grup taryfowych w gminach ustalanych przez rady tych gmin będą tak skalkulowane, że cena 1 m³ wody i ścieków dla mieszkańców gmin: Dygowo, Gościno, Siemyśl, Sławoborze, Ustronie Morskie i Rymań nie była wyższa niż 140 % ceny dla mieszkańca Miasta Kołobrzeg i Gminy Kołobrzeg. Obecna wysokość taryf wskazuje, że Porozumienie w tym zakresie nie jest wykonywane, gdyż taryfy są w tym zakresie zbyt wysokie. Z tego też względu należy zażądać wyjaśnień od zarządu dotyczących bardzo szczegółowego wyliczenia przedmiotowych taryf z wyszczególnieniem każdego składnika tego wyliczenia, wraz z odpowiednią dokumentacją dowodzącą wskazania właściwej wysokości każdego z tych składników. Uzyskanie tej informacji będzie potrzebne do ewentualnego wytoczenia powództwa przeciwko Spółce i Gminie Miejskiej Kołobrzeg o odszkodowanie z tytułu wystąpienia szkody poprzez niewykonanie Porozumienia. Ponadto, wykazanie, że niewykonanie tego Porozumienia doprowadziło do powstania szkody po stronie spółki, może doprowadzić do pociągnięcia osób działających w jej imieniu do odpowiedzialności karnej.

Przedmiotem kontroli powinna stać się także bieżąca działalność spółki. Po pierwsze, należy skontrolować Spółkę w zakresie umocowania zarządu do podejmowania określonych działań. W tym celu należy żądać wyjaśnień od zarządu jak i dostępu do ksiąg rachunkowych spółki. Kontrolę należy nakierować na sprawdzenie czy osoby działające w imieniu Spółki nie przekroczyły swoich uprawnień i nie podjęły decyzji lub nie zaciągnęły w jej imieniu zobowiązań, do których na podstawie Umowy Spółki nie były upoważnione. Dostęp do ksiąg rachunkowych Spółki pozwoli w tym zakresie na ustalenie jakie wydatki ponoszone były przez Spółkę i czy nie doszło w tym zakresie do przekroczenia kompetencji.

Ponadto, powinno się także żądać wyjaśnień w zakresie dotyczących wydatków ponoszonych przez Spółkę. W tym zakresie należy dopytywać zarząd o wydatki jakie Spółka ponosi przykładowo na pojazdy służbowe, telefon czy podróże służbowe. Wydatki, które wykraczają poza normalny zakres, czyli przykładowo zakup luksusowego auta dla Spółki powinny być zgłaszane do prokuratury jako przestępstwo z art. 296 k.k. Podobnie należy zbadać kwestię opłacanych przez Spółkę podatków czy innych opłat. Wszelkie nieuregulowane należności powinny być zgłaszane do odpowiednich organów celem „utrudnienia życia” Spółki i osób nią zarządzających.

Poza zdobyciem informacji na temat działalności Spółki czy zawiadomienia odpowiednich organów o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, powyżej wskazane działania mają na celu rozważenie przez Gminę Miasto Kołobrzeg zmiany zawartego Porozumienia. Mają one wywierać presję na większościowego udziałowca Spółki, który ze względu na ryzyko wytoczenia powództwa lub poniesienia odpowiedzialności karnej, powinien poczuć, że bardziej atrakcyjnym rozwiązaniem dla niego będzie zmiana przedmiotowego Porozumienia i podjęcie negocjacji z pozostałymi stronami.

2. Zaskarżanie uchwał

Odrębną od wskazanych powyżej metod, która może skłonić pozostałych wspólników do współpracy jest przysługujące wspólnikowi uprawnienie do złożenia powództwa o uchylenie lub unieważnienie podejmowanych uchwał.

2.1. Uchylenie uchwały

Powodem dla wniesienia takiego powództwa na podstawie art. 249 k.s.h. może być sprzeczność uchwały z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub uchwała mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika.

2.1.1. Dobre obyczaje

Jako dobre obyczaje rozumie się działania, które wpływają pozytywnie na funkcjonowanie spółki, w tym wewnętrzne relacje pomiędzy wspólnikami, związane z ogólnymi zasadami uczciwości między przedsiębiorcami ogólnymi zasadami etycznymi przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Godzenie w interesy spółki stanowi konsekwencję działań, które prowadzą do uszczerplenia majątku, ograniczają zysk, naruszają dobre imię spółki lub jej organów, chronią interesy osób trzecich kosztem interesów spółki Pojęcie dobrych obyczajów użyte w treści art. 249 KSH odnosi się nie tylko do uczciwości kupieckiej skierowanej na zewnątrz funkcjonowania spółki (w stosunku do innych uczestników obrotu gospodarczego), ale przede wszystkim do stosunków wewnętrznych w spółce, w tym relacji pomiędzy wspólnikami¹².

2.1.2. Godzenie w interes spółki

Uchwałą godząca w interes spółki to uchwała, która prowadzi do zmniejszenia majątku spółki albo jego niepowiększenia czy w ogóle zagrożiłoby jej bytowi, np. poprzez nieuzasadnione pozbywanie się przedmiotów majątkowych lub ich zakup po wygórowanej cenie albo

¹² Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020

zrzeczenie się roszczenia. W tym zakresie mieści się także przyznawanie wygórowanego wynagrodzenia lub innych nieuzasadnionych w danym wypadku korzyści (samochód służbowy, prywatne ubezpieczenia itp.) członkom zarządu. Niekorzystne konsekwencje nie muszą mieć wprost charakteru majątkowego – uchwała może godzić w dobre imię spółki, a także w dobre imię członków jej organów lub wspólników, co w rezultacie może okazać się niekorzystne dla spółki¹³.

2.1.3. Pokrzywdzenie wspólnika.

Jako pokrzywdzenie wspólnika należy rozumieć osłabienie jego pozycji w spółce. Przykładem pokrzywdzenia jest wieloletnia odmowa wypłaty dywidendy pod pozorem przeznaczenia osiągniętego zysku na cele inwestycyjne lub odmowę poniesienia przez spółkę kosztów zasadnie zwołanego zgromadzenia przez wspólników.

Uchwała nie musi mieć w zamiarze pokrzywdzenia wspólnika. Wystarczające jest istnienie faktu jego pokrzywdzenia. Nie trzeba więc udowadniać intencji działania na niekorzyść wspólnika. Zamiar pokrzywdzenia niektórych wspólników jest często jedynie efektem ubocznym, refleksem działania mającego na celu uzyskanie nieuzasadnionych korzyści przez niektórych tylko wspólników.

2.2. Unieważnienie uchwał

Art. 252 k.s.h. przewiduje, że w przypadku jeżeli uchwała jest sprzeczna z ustawą to wspólnikom przysługuje prawo wystąpienia z powództwem o jej unieważnienie. Jako sprzeczność z ustawą należy rozumieć uchwałę, która narusza przepis ustawy zarówno o charakterze bezwzględnie obowiązującym jak i względnie obowiązującym. Sprzeczność ta nie ogranicza się tylko do przepisów k.s.h., ale dotyczy także innych aktów prawnych powszechnie obowiązujących.

Wyrok stwierdzający nieważność uchwały wspólników wywiera skutek *ex tunc* co nie oznacza jednak, że skarżona uchwała była od początku nieważna. Możliwość powołania się na ten skutek aktualizuje się dopiero z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia. Jego brak oznacza, że uchwała musi być respektowana zarówno w stosunkach między wspólnikami, jak i przez osoby trzecie, a także wykonywana przez zarząd.

Sprzeczność z ustawą oznacza nie tylko, że treść uchwały jest niezgodna z ustawą, ale też może oznaczać, że sposób jej podjęcia był niezgodny z prawem. Doktryna i orzecznictwo ugruntowały jednak pogląd zgodnie z którym uchybienie procedurze uchwalania nie sprawia automatycznie, że uchwała może zostać unieważniona. Uchybienie to w wypadku zgromadzeń spółek kapitałowych musi mieć wpływ na treść podejmowanej uchwały¹⁴. Należy więc w takim wypadku przeprowadzić rozważanie czy w przypadku braku tego uchybienia procedurze, doszłoby do podjęcia uchwały o innej treści¹⁵. Ta interpretacja przepisów może jednak budzić wątpliwości jeśli chodzi o sytuację mniejszościowych udziałowców w spółce i powodować nadużywanie swojej pozycji przez udziałowca

¹³ A. Opalski (red.), Kodeks spółek handlowych. Tom IIB. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Komentarz. Art. 227–300, Warszawa 2018

¹⁴ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2012 r. sygn. akt IV CSK 186/12, LEX nr 1275001

¹⁵ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2013 r. sygn. akt I ACa 340/09, LEX nr 1298994

większościowego. Uznaje się więc, że wszelkie uchybienia na etapie zwoływania zgromadzeń oraz podejmowania uchwał nie są powodem na unieważnienia uchwały, jeśli na zgromadzeniu obecni byli wszyscy udziałowcy. Brak w zakresie zawiadomienia wspólników mniejszościowych o zwołaniu zgromadzenia i podjęcie na nim określonych uchwał będzie skutkowało istnieniem podstawy do ich unieważnienia. Wspólnik mniejszościowy nie może jednak domagać się rygorystycznego przestrzegania przepisów formalnych, których respektowanie i tak nie może mieć wpływu na treść uchwał¹⁶.

Należy pamiętać, że legalność podjęcia każdej uchwały traktowana jest odrębnie, więc w powództwie, wskazywać należy okoliczności dotyczące każdej uchwały indywidualnie.

W przypadku dostrzeżenia istotnego naruszenia procedury podejmowania uchwał, należałoby więc wystąpić z powództwem o jej unieważnienie. Wymagana jest jednak w takim wypadku obecność na każdym zgromadzeniu wspólników i zgłaszanie w trakcie zgromadzenia wszelkich uwag do protokołu dotyczących procedury przyjęcia uchwał¹⁷.

2.3. Podsumowanie

Podejmowanie przez wspólników prób uchylecia lub unieważnienia uchwał może mieć dwojakie znaczenie. Po pierwsze należy zaskarżać uchwały, które w rzeczywisty sposób godzą w interes wspólników mniejszościowych Spółki. Po drugie zaskarżanie istotniejszych uchwał może utrudnić życie wspólnikom większościowym. Ten sposób działania może ich skłonić do współpracy z pozostałymi wspólnikami.

3. Rozwiązanie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

Jednym z możliwych sposobów wpłynięcia na wysokość obecnie panujących taryf jest rozwiązanie Spółki.

Przyczyny rozwiązania spółki, biorąc pod uwagę cel niniejszej opinii, można podzielić zasadniczo na dwie grupy.

Pierwszą grupą są przyczyny wskazane w umowie lub statucie spółki. Przede wszystkim do tej grupy zaliczyć możemy upływ czasu, na który spółka została zawiązana, jak i osiągnięcie przez spółkę celu, dla którego została powołana. Cel powinien zostać w takim wypadku wyraźnie wskazany w umowie lub statucie spółki, w sposób niebudzący wątpliwości co do określenia w przyszłości czy został on zrealizowany.

Po analizie przedstawionych przez Klienta dokumentów należy wskazać, że w umowie Spółki nie ma podanych celów dla których została powołana. Nie można powołać się więc na literalne brzmienie Umowy i oprzeć na niej powództwo o rozwiązanie spółki.

Drugą przyczyną rozwiązania spółki z o.o. może być po prostu podjęcie uchwały przez wspólników o rozwiązaniu spółki albo o przeniesieniu siedziby spółki za granicę, stwierdzona protokołem sporządzonym przez notariusza.

¹⁶ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2013 r. sygn. akt VI ACa 964/12, LEX nr 1344326

¹⁷ M. Dumkiewicz, Art. 252. W: Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wolters Kluwer Polska, 2020.

Uwzględniając informacje przekazane przez Klienta, jak i aktualną strukturę udziałowców Spółki, powyższy przedstawiony sposób rozwiązania spółki także nie znajdzie zastosowania.¹⁸

Wspólnik spółki z o.o. może jednak zainicjować powództwo o rozwiązanie spółki na podstawie art. 271 k.s.h. W tym trybie rozwiązanie spółki następuje w szczególnie określonych przypadkach, na wniosek określonych tym przepisem podmiotów. Jak wskazuje przywołany artykuł, sąd może orzec o rozwiązaniu spółki:

1. na żądanie wspólnika lub członka organu spółki, jeżeli osiągnięcie celu spółki stało się niemożliwe albo jeżeli zaszły inne ważne przyczyny wywołane stosunkami spółki;
2. na żądanie oznaczonego w odrębnej ustawie organu państwowego, jeżeli działalność spółki naruszająca prawo zagraża interesowi publicznemu.

Z punktu widzenia celu niniejszej opinii, należy skupić uwagę przede wszystkim na pierwszym z przypadków określonych w art. 271 k.s.h., czyli rozwiązaniu spółki przez sąd na żądanie wspólnika, jeśli osiągnięcie celu spółki stało się niemożliwe albo jeśli zaszły inne ważne przyczyny wywołane stosunkami spółki.

3.1. Podmioty uprawnione do wytoczenia powództwa

Pierwszym aspektem wartym zaznaczenia, jest kwestia podmiotu, który w rozumieniu przepisu art. 271 KSH pkt 1 jest upoważniony do zwrócenia się z żądaniem do sądu o rozwiązanie spółki.

W przypadku niemożności osiągnięcia celu w którym została powołana spółka, wyłączne prawo do wystąpienia z takim powództwem mają wspólnik lub członek organu, ewentualnie kurator. Sąd po wytoczeniu powództwa będzie weryfikował czy strony są upoważnione do wystąpienia z powództwem i w wypadku negatywnej oceny tego faktu zmuszony będzie oddalić powództwo.

Prawo do żądania rozwiązania spółki przysługuje każdemu wspólnikowi, niezależnie od tego ile ma on udziałów w spółce. Nie ma żadnych dodatkowych ograniczeń dotyczących np. określonej wielkości kapitału zakładowego lub liczby wspólników. Nie ulega więc wątpliwości, że wspólnik mniejszościowy może wystąpić do sądu z takim powództwem. Nawet postanowienia umowy spółki nie mogą wyłączyć ani ograniczyć tego prawa. Wszelkie tego rodzaju postanowienia są nieważne¹⁹.

Przepisy nie precyzują czy status członka organu lub wspólnika wymagany jest tylko w trakcie wytoczenia powództwa, czy także w trakcie całego procesu. W doktrynie i orzecznictwie uznaje się, że powód powinien posiadać legitymację do złożenia powództwa w trakcie całego procesu, w obu instancjach. Utrata statusu wspólnika lub członka organu równoznaczna jest z utratą uprawnienia i powinna prowadzić do oddalenia powództwa

¹⁸ Artykuł 270 k.s.h. przewiduje oczywiście jeszcze trzy dodatkowe przesłanki rozwiązania spółki, które jednak nie są istotne z uwagi na cel niniejszej opinii (te przesłanki to: w przypadku spółki, której umowa została zawarta przy wykorzystaniu wzorca umowy, również uchwała wspólników o rozwiązaniu spółki opatrzona przez wszystkich wspólników kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym; ogłoszenie upadłości spółki; inne przyczyny przewidziane prawem).

¹⁹ A. Kidyba, ibidem.

ze strony sądu. Nie oznacza to jednak, że wspólnik w trakcie postępowania zobowiązany jest do posiadania takiej samej liczby lub konkretnie tych samych udziałów. Wspólnik może w trakcie postępowania zbyć część posiadanych przez siebie udziałów lub sprzedać całość i nabyć inne udziały. Ważne z tego punktu widzenia jest jedynie utrzymanie statusu wspólnika²⁰.

3.2. Przesłanki żądania rozwiązania spółki przez wspólnika i członka zarządu

3.2.1. Niemożliwość osiągnięcia celu spółki

Jak zostało to wskazane wyżej, wspólnik lub członek organu spółki może żądać rozwiązania spółki, jeśli osiągnięcie celu w którym powstała spółka stało się niemożliwe albo jeżeli zaszły inne ważne przyczyny wywołane stosunkami spółki. Biorąc pod uwagę stan faktyczny sprawy, analizę należy rozpocząć od tego co oznacza sformułowanie, że spełnienie celu spółki stało się niemożliwe i jakie są wymogi do przyjęcia takiej konstatacji.

Podstawowym wymogiem rozwiązania spółki ze względu na omawianą przesłankę, jest trwała i obiektywna niemożność osiągnięcia celu. Element wspólnego celu ma dla spółki znaczenie konstytutywne. Jest podstawą dla istnienia spółki i jeśli ten cel przestanie istnieć, to spółka także powinna. Niemożność osiągnięcia celu może wynikać ze zmiany stosunków wewnątrz spółki, jak i przyczyn zewnętrznych, jak np. zakaz prowadzenia konkretnego rodzaju działalności gospodarczej.

Pod pojęciem celów należy rozumieć wszelkie cele jakie są określone w umowie spółki²¹. Jeżeli umowa spółki określa cele szeroko, to rzadko zachodzi możliwość rozwiązania, gdyż nadal pozostają cele, które mogą zostać zrealizowane. Dopiero w sytuacji w której zostanie jeden cel i nie będzie on mógł zostać osiągnięty, to sąd będzie mógł rozwiązać spółkę. Niezbędna jest więc niemożliwość osiągnięcia wszystkich celów spółki, które przewiduje umowa by móc rozwiązać spółkę²². W praktyce oznacza to, że jeżeli istnieje jeszcze jakiś cel dla którego powstała spółka i może on zostać zrealizowany, to spółka nie może zostać rozwiązana przez sąd.

Celem prowadzenia działalności przez spółkę, najczęściej jest przede wszystkim prowadzenie działalności gospodarczej oraz generowanie zysków. Należy mieć na uwadze, że sąd dokonując oceny możliwości osiągnięcia tak rozumianego celu spółki powinien dokonywać jej z szerokiej perspektywy, ponieważ przejściowe, czy nawet trwalsze trudności ekonomiczne, o ile mają charakter przewidywalny, nie mogą uzasadniać rozwiązania spółki. Nie ma przy tym znaczenia, czy przyczyny takiego stanu rzeczy są zawinione, czy nie zawinione przez wspólników bądź organy spółki. Ostatecznie bowiem wyniki finansowe każdego przedsiębiorcy są tylko w części uzależnione od jego osobistych starań, gdyż istotny wpływ na nie - w warunkach gospodarki rynkowej - mają także zewnętrzne uwarunkowania, w części przypadków wręcz determinujące, czy dana działalność

²⁰ Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020

²¹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2019 r. sygn. akt II CSK 66/18, LEX nr 2683426.

²² A. Kidyba, ibidem.

gospodarcza prowadzona w określonym miejscu i czasie jest rentowna, czy też przynosi straty²³.

Nadto niemożność osiągnięcia celu musi mieć charakter obiektywny. Wynika to z faktu, że to nie wspólnicy spółki, a sąd decydują o rozwiązaniu spółki. Obiektywność oznacza, że spółka nie może osiągnąć ustalonego celu mimo podejmowanych wysiłków organizacyjno-prawnych. Niemożliwość może wynikać zarówno ze względu na zdarzenia faktyczne, jak i prawne. Może ona występować już w momencie utworzenia spółki, jak i powstać po momencie jej kreacji.

Przyczyną niemożliwości realizacji celu mogą być m.in. relacje pomiędzy wspólnikami (np. relacje osobiste).

Warto jednak zaznaczyć, że nie każdy konflikt między wspólnikami będzie uzasadniał rozwiązanie spółki. Rozwiązanie spółki jest postrzegane jako ostateczny środek w przypadku, gdy osiągnięcie celu jest niemożliwe lub jeśli zajdą inne przyczyny wywołane stosunkami spółki²⁴. Warto więc mieć świadomość, że także trwały konflikt pomiędzy jednym ze wspólników, a pozostałymi wspólnikami, wywołany odmiennymi wizjami prowadzenia spółki nie zawsze zostanie uznany za przyczynę uzasadniającą wydanie przez sąd omawianego tu orzeczenia o rozwiązaniu spółki. Także nie każde wykorzystywanie pozycji przez wspólników większościowych i marginalizowanie wspólnika mniejszościowego uzasadnia rozwiązanie spółki²⁵. Samo istnienie konfliktu nie wyczerpuje przesłanek wskazanych w art. 271 k.s.h., które zostają spełnione dopiero wtedy, gdy konflikt ten nabierze charakteru konfliktu tak trwałego i istotnego dla funkcjonowania spółki, że nie da się go usunąć przy zastosowaniu innych środków jak rozwiązanie spółki i podział jej majątku²⁶.

Rodzajem opisywanego konfliktu nie będzie więc sytuacja w której istnieje spór co do strategii działalności spółki, jednak spółka nadal prowadzi bieżącą działalność z której osiąga dochód²⁷. Rozwiązaniem sytuacji, w której wspólnik jest niezadowolony ze strategii działalności spółki jest bowiem sprzedaż udziałów. Powództwo o rozwiązanie spółki staje się właściwym instrumentem ochrony interesu wspólnika wówczas, gdy wykorzysta on inne dostępne formy ochrony jego praw, a więc zaskarżenie uchwał a także zbycie udziałów, przy czym nabywców wspólnik powinien poszukiwać nie tylko wśród wspólników, ale również wśród osób trzecich²⁸.

Tryb rozwiązania spółki, co do zasady, ma zastosowanie wówczas, gdy w spółce ma miejsce taka sytuacja kryzysowa, która pod względem doniosłości prawnej jest porównywalna z niemożnością osiągnięcia celu spółki, a konflikt wspólników nie wyraża się jedynie tym, że wspólnik mniejszościowy zostaje przegłosowany, ale tym, że władze spółki w szczególnie jaskrawy sposób, wykorzystując większość wspólników, pozbawiają go istotnych umownych lub ustawowych uprawnień, co jego uczestnictwo w spółce czyni bezprzedmiotowym, przy

²³ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 stycznia 2018 r. sygn. akt I AGa 27/18 LEX nr 2453719.

²⁴ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 marca 2015 r. sygn. akt. I ACa 830/14, LEX nr 1733663.

²⁵ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2019 r. sygn. akt II CSK 66/18, LEX nr 2683426.

²⁶ J. Bieniak, M. Bieniak, G. Nita-Jagielski, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2020

²⁷ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, ibidem.

²⁸ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 października 2019 r. sygn. akt I AGa 364/18, LEX nr 2784565.

czym odzyskanie tych uprawnień w innej drodze jest nadmiernie utrudnione, a wystąpienie ze spółki lub zbycie udziału w spółce nie jest możliwe²⁹.

Jako kryteria oceny czy konflikt może być powodem dla rozwiązania spółki przyjmuje się takie kwestie jak: funkcjonowanie organów spółki, uzyskiwanie przez spółkę dochodów, możliwość niezakłóconego prowadzenia działalności gospodarczej, możliwość korzystania przez wspólników z ich uprawnień korporacyjnych³⁰ trwałość i nieprzemijający charakter okoliczności uniemożliwiających osiągnięcie celu spółki.

W przypadku ostatniego kryterium ocenia się przede wszystkim czy można racjonalnie oczekiwać, że stan rzeczy uniemożliwiający osiągnięcie celu spółki może ustąpić w prognozowanym lub racjonalnym czasie³¹.

W praktyce oznacza to więc, że występując przed sądem z powództwem o rozwiązanie spółki, wspólnik mniejszościowy musi udowodnić, że istnienie spółki nie ma już żadnego celu, gdyż pierwotny cel dla którego ona została stworzona nie może zostać zrealizowany. Ponadto, należy wykazać że nie ma innego rozwiązania tego długotrwałego konfliktu, a dalsza egzystencja spółki stała się w tej sytuacji bezprzedmiotowa.

3.2.2. Inne przyczyny rozwiązania spółki

Doktryna i orzecznictwo, jako inne przyczyny rozwiązania spółki, wskazują m.in. brak możliwości podejmowania decyzji, brak organów lub niemożność ich powołania, notoryczne wykorzystywanie pozycji wspólnika większościowego, brak zainteresowania sprawami spółki ze strony wspólników, trwałe konflikty między członkami zarządu, pozbawienie wspólnika istotnych uprawnień przez innych wspólników³².

W przypadku ostatniej z wymienionych przyczyn, musi mieć ona trwały charakter, a wspólnik spółki nie może móc wystąpić ze spółki w żaden inny sposób niż na skutek jej rozwiązania. W takim wypadku priorytetowo traktuje się rozwiązania, które pozwolą spółce przetrwać na rynku, jak np. sprzedaż udziałów ze strony wspólnika. Dopiero, gdy nie ma innych możliwości, sąd może wyrokiem podjąć decyzję o rozwiązaniu spółki. Katalog tych przyczyn jest w tym wypadku nieograniczony.

Spory sądowe, jako przejaw występującego konfliktu, nie są przyczyną uniemożliwiająca osiągnięcie celu spółki. W orzecznictwie wskazuje się, że prowadzenie postępowań sądowych na skutek występującego sporu między wspólnikami lub zaskarżanie przed sądem uchwał wspólników nie uzasadnia rozwiązania spółki, jeśli spółka w tym czasie prowadzi normalną działalność gospodarczą i osiąga zysk³³.

Powództwo o rozwiązanie spółki, jak zostało to już wcześniej wskazane, jest ostatecznym rozwiązaniem konfliktu w spółce. Spółka może zostać rozwiązana dopiero wtedy gdy inne metody zapewniające dalsze istnienie spółki zawiodły lub nie mogą zostać zastosowane.

²⁹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2018 r. sygn. akt II CSK 207/17, LEX nr 2558235.

³⁰ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 lutego 2015 r. sygn. akt I ACa 1214/14, LEX nr 1665862.

³¹ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 grudnia 2014 r. sygn. akt I ACa 519/14, LEX nr 1602868.

³² J. Bieniak, M. Bieniak, G. Nita-Jagielski, ibidem.

³³ Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 lutego 2015 r. sygn. akt I ACa 1549/14, LEX nr 2109575.

Z tego względu należy przed sądem udowodnić, że albo nie było możliwości alternatywnego rozwiązania sporu, albo, że wszelkie podjęte dotąd próby załatwienia sprawy okazały się nieskuteczne³⁴.

Wyrok sądu o rozwiązaniu spółki ma charakter konstytutywny i wywiera skutek *ex nunc* z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Wpływa on bezpośrednio na stosunek prawny istniejący między wszystkimi wspólnikami. Wyrok taki korzysta z rozszerzonej prawomocności, gdyż wiąże nie tylko strony procesu, lecz także wszystkich wspólników i wszystkie organy rozwiązanej spółki. Skutek wyroku, jakim jest otwarcie postępowania likwidacyjnego, dotyka sytuacji wszystkich wspólników oraz organów spółki, a nie jedynie wspólnika, który był stroną procesu o rozwiązanie spółki³⁵³⁶.

3.3. Podsumowanie

Biorąc pod uwagę przedstawione Kancelarii dokumenty, złożenie takiego powództwa jest obarczone wysokim ryzykiem niepowodzenia. Z umowy spółki nie wynika bezpośrednio wskazywany przez Klienta cel powołania spółki jakim miało być ujednoczenie taryf dla mieszkańców wszystkich gmin.

W przedstawionej przez Klienta dokumentacji można odnaleźć Protokół z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników MWiK, odbytego w dniu 6 marca 2018 r., który w adnotacji 9 wskazuje, że podjęta została uchwała w przedmiocie zasad polityki inwestycyjnej i kształtowania cen, która stanowiła, że na obszarze gmin Dygowo, Gościno, Kołobrzeg, Rymań, Siemyśl, Sławoborze, Ustronie Morskie ceny wody i ścieków będą w jednakowej wysokości. Treść tej uchwały w kontekście zebranej dokumentacji pozwala przyjąć, że jednym z celów dla których utworzony został MWiK jest ujednoczenie cen za te usługi we wszystkich gminach, które są wspólnikami Spółki.

Ponadto, § 4 ust. 5 Porozumienia stanowi, że wysokość dopłaty do ceny wody i ścieków dla grup taryfowych w gminach ustalanych przez rady tych gmin będą tak skalkulowane, że cena 1 m³ wody i ścieków dla mieszkańców gmin: Dygowo, Gościno, Siemyśl, Sławoborze, Ustronie Morskie i Rymań nie była wyższa niż 140 % ceny dla mieszkańca Miasta Kołobrzeg i Gminy Kołobrzeg. Ten zapis zawarty w Porozumieniu również wskazuje na to, że celem utworzenia Spółki było określenie pewnego poziomu cenowego jeśli chodzi o te usługi na terenie gmin, które do tego Porozumienia przystąpiły. Biorąc pod uwagę obecną wysokość taryf, wskazać należy, że cel dla którego Spółka została powołana nie jest osiągalny, a mając na uwagę treść Porozumienia, jak i sposób działania Spółki można przyjąć, że wręcz niemożliwy do osiągnięcia. Możliwy jest jednak scenariusz w którym sąd analizując przedstawioną dokumentację uzna, że istnieją inne, możliwe do realizacji cele dla Spółki.

Ponadto, biorąc pod uwagę sytuację w spółce i przedstawione dokumenty, podnieść należy że powództwo o rozwiązanie spółki nie jest optymalnym rozwiązaniem. W wypadku uznania

³⁴ Z. Jara (red.), *ibidem*.

³⁵ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 czerwca 2014 r. sygn. akt I ACz 921/14, LEX nr 1480623.

³⁶ Z. Jara (red.), *ibidem*.

powództwa i postawienia spółki w stan likwidacji, zostanie uruchomiona procedura podziału majątki spółki co może być długotrwałe i potrwać nawet parę lat.

Co jest jednak najistotniejsze wystąpi ryzyko przejęcia majątku spółki przez inny podmiot, jak choćby przez Miasto Kołobrzeg. W wyniku otwarcia postępowania likwidacyjnego Klient może utracić kontrolę nad majątkiem, który stał się częścią Spółki w chwili jej zawiązania. Co więcej – z opisu okoliczności związanych z projektem wynika, że Klient nie byłby w stanie świadczyć samodzielnie usług, które obecnie zapewnia Spółka.

4. Zawarcie porozumienia wspólników

Preferowanym dla Klienta rozwiązaniem obecnie istniejącego konfliktu dotyczącego wysokości taryf, byłoby zawarcie z pozostałymi wspólnikami nowego porozumienia o bardziej korzystnych warunkach niż obecnie obowiązujące Porozumienie.

Porozumienie w nowym brzmieniu miałyby określać w sposób konkretny cele jego podpisania oraz przede wszystkim dokładny i korzystniejszy, a jednocześnie bardziej transparentny sposób określania taryf zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla mieszkańców na terenie Klienta. W porozumieniu należałoby wskazać dokładniej konkretne składniki mnożników do wzoru decydującego o wysokości taryf, by uniknąć wątpliwości dotyczących cen w przyszłości.

Ponadto, obok porozumienia pomiędzy gminami dotyczącego przejęcia przez Gminę Miasto Kołobrzeg zadań w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, warto byłoby zawrzeć dodatkowe porozumienie pomiędzy gminami, jako wspólnikami MWiK, które lepiej zabezpieczałoby interesy wspólników mniejszościowych. Ten rodzaj porozumienia określany jest przez doktrynę prawa handlowego porozumieniem wspólników. Jest to rodzaj umowy pomiędzy wspólnikami, który swoim zakresem wykraczałby poza podstawowe kwestie uregulowane przez Umowę. Należy w nim uregulować:

- sposób funkcjonowania Spółki,
- cele dla których została ona powołana,
- uprawnienia wspólników, które nie zostały określone w umowie spółki,
- ustalony między udziałowcami sposób głosowania w określonych kwestiach
- fakultatywnie kary umowne przewidziane na wypadek naruszenia jego postanowień.

Proponowane w punktach II 1,2,3 Memorandum rozwiązania mają poprzez wykorzystanie przysługujących wspólnikom ustawowych uprawnień spowodować pojawienie się chęci współpracy po stronie udziałowca większościowego. Pamiętać należy, że celem podejmowanych działań nie jest uniemożliwienie Spółce funkcjonowania, a jedynie wywarcie presji na większościowym wspólniku, by zmienił politykę prowadzenia spraw Spółki oraz przyjął transparentny system budowania taryf.

* * *

W razie jakichkolwiek dalszych pytań pozostajemy do dyspozycji.

dr Jędrzej Jakubowicz
wspólnik, adwokat

Maksymilian Cudnik
aplikant radcowski

Warszawa, 30 kwietnia 2020 r.

**Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie**
ul. Grzybowska 80/82, 00-844 Warszawa

Strona postępowania:

Gmina Ustronie Morskie

reprezentowane przez:

Ritę Świętek – radcę prawnego

Głowacki i Wspólnicy sp. k.

Kancelaria Prawnicza

ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

Strony postępowania:

1. **Miejskie Wodociągi i Kanalizacja spółka
z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w Kołobrzegu**

reprezentowana przez r.pr. Mateusza Faraona

Kancelaria Radców Prawnych

Zygmunt Jerzmanowski i Wspólnicy sp.k.

ul. Mickiewicza 14, 60-834 Poznań

2. **Miasto Kołobrzeg**

3. **Gmina Kołobrzeg**

znak: KZT.70.9.2020/2

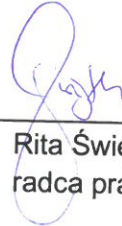
PISMO PROCESOWE

W ślad za wniesionym w dniu 30 kwietnia 2020 r. r. pismem procesowym do Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w imieniu stron postępowania, tj. Gminy Gościno, Gminy Rymań, Gminy Dygowo, Gminy Siemyśl, Gminy Sławoborze w związku z prowadzonym przez ten organ postępowaniu w sprawie odwołania wniesionego przez Miejskie Wodociągi Kanalizacja Sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu od decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie z dnia 24 grudnia 2019 r. (znak: SZ.RZT.070.4.128-135.2018.RN), niniejszym przesyłam uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa udzielonego przez Gminę Ustronie Morskie do jej reprezentowania ww. postępowaniu.

Wskazuję ponadto, że Gmina Ustronie Morskie akceptuje oraz uznaje za własne stanowisko przedstawione w ww. piśmie procesowym.

Strona 1

Mając na uwadze powyższe, podtrzymuję wniosek o utrzymanie przez organ II instancji w mocy zaskarżonej decyzji.

Rita Świętek
radca prawny

Załącznik:

- pełnomocnictwo udzielone przez Gminę Ustronie Morskie.

Ustronie Morskie, 30 kwietnia 2020 roku

WG.077.28.2020

PEŁNOMOCNICTWO

Działając w imieniu Gminy Ustronie Morskie, na podstawie art. 33 § 2 k.p.a., niniejszym udzielam pełnomocnictwa:

Joannie Basińskiej - radcy prawnemu
Ricie Świętek - radcy prawnemu
Adrianowi Sypnickiemu – radcy prawnemu
z kancelarii prawniczej

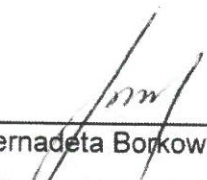
Głowacki i Wspólnicy sp. k.
ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

do reprezentowania Gminy Ustronie Morskie przed organami administracji publicznej, wojewódzkimi sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym, osobami fizycznymi, osobami prawnymi, a także jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, w sprawie z odwołania od decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Szczecinie z dnia 24 grudnia 2019 r. (znak: SZ.RET.070.4.128-135.2019.RN) w przedmiocie odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miejskich Wodociągów i Kanalizacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Kołobrzegu.

Niniejsze pełnomocnictwo oznacza umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności, nie wyłączając wniosku o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego jego wniesieniem, jak też wniesieniem wniosku o stwierdzenie nieważności, uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej, a także czynności procesowych w zakresie wynikającym z art. 39 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.), w tym złożenia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego

Pełnomocnik upoważniony jest do udzielania dalszych pełnomocnictw.

Pełnomocnicy mogą działać zarówno samodzielnie, jak i łącznie.

Bernadeta Borkowska

Wójt Gminy Ustronie Morskie

Za zgodność z oryginałem

Poznań,
dnia 30. 04. 2020

Rita Świętek

podpis radca prawny

Warszawa, 29 kwietnia 2020 r.

**Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie**
ul. Grzybowska 80/82, 00-844 Warszawa

Strona postępowania:

Gmina Gościno

Gmina Rymań

Gmina Dygowo

Gmina Siemyśl

Gmina Sławoborze

reprezentowane przez:

Ritę Świętek – radcę prawnego

Głowacki i Wspólnicy sp. k.

Kancelaria Prawnicza

ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

Strony postępowania:

1. **Miejskie Wodociągi i Kanalizacja spółka
z ograniczoną odpowiedzialności z siedzibą
w Kołobrzegu**

reprezentowana przez r.pr. Mateusza Faraona

Kancelaria Radców Prawnych

Zygmunt Jerzmanowski i Wspólnicy sp.k.

ul. Mickiewicza 14, 60-834 Poznań

2. **Miasto Kołobrzeg**
3. **Gmina Kołobrzeg**
4. **Gmina Ustronie Morskie**

znak: KZT.70.9.2020/2

PISMO STRON POSTĘPOWANIA

Działając w imieniu Gminy Gościno, Gminy Rymań, Gminy Dygowo, Gminy Siemyśl i Gminy Sławoborze (dalej również jako „Gmina”), na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, na podstawie art. 63 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.; dalej jako „k.p.a.”), w związku z wniesionym przez Miejskie Wodociągi Kanalizacja Sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu odwołaniem od decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie z dnia 24 grudnia 2019 r. (znak: SZ.RZT.070.4.128-135.2018.RN) odmawiającej zatwierdzenia taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, niniejszym pragnę ustosunkować się do kwestii podniesionych przez Spółkę w odwołaniu.

Na podstawie art. 138 § 1 pkt. 1 k.p.a. wnoszę o utrzymanie przez organ II instancji w mocy zaskarżonej decyzji.

UZASADNIENIE

Dla zwięzłości pisma Gmina w dalszej jego części posługiwać się będzie następującymi terminami:

Gmina	Gmina Gościno, Gmina Rymań, Gmina Dygowo, Gmina Siemyśl i Gmina Sławoborze
k.p.a.	Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.; dalej: k.p.a.)
k.p.c.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 z późn. zm.)
Odwołujący Spółka	lub Miejskie Wodociągi Kanalizacja sp. z o.o. z siedzibą w Kołobrzegu
u.z.z.w.	Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1437 z późn. zm.)
Organ lub organ I instancji	Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Szczecinie
Porozumienie Międzygminne	Porozumienie Międzygminne nr PNW.031.1.2017.K Prezydenta Miasta Kołobrzeg z dnia 17 lipca 2017 r. w sprawie przejęcia przez Gminę Miasto Kołobrzeg od gmin: Kołobrzeg, Dygowo, Gościno, Siemyśl, Sławoborze, Ustronie Morskie i Rymań zadań w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków
Rozporządzenie taryfowe	Rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. poz. 472)

I. WSTĘP

Odwołujący zarzuca Organowi naruszenie przepisów prawa w zakresie podjętych i zaniechanych czynności, do których był zobowiązany. Z zarzutami Odwołującego nie sposób się zgodzić.

Poniżej, w cz. II odpowiedzi na odwołanie, Gmina przedstawia argumentację przemawiającą za niezasadnością zarzutów Odwołującego, w kolejności podyktowanej odwołaniem (zarzutami).

II. NIEZASADNOŚĆ ZARZUTÓW ODWOŁANIA

1. **Naruszenie art. 24c ust. 3 u.z.z.w. poprzez jego nieuprawnione zastosowanie i wydanie decyzji odmawiającej zatwierdzenia taryf przedłożonych przez Spółkę, po upływie terminu 45 dni, o którym mowa w art. 24c ust. 1 u.z.z.w., a tym samym po wystąpieniu skutku w postaci milczącego załatwienia sprawy (zatwierdzenia taryfy), zgodnie z art. 24f ust. 2 u.z.z.w.**

Spółka przyjęła w odwołaniu, że organ I instancji nie wydał w ustawowym terminie 45 dni decyzji. Oznacza to, że sprawa została rozstrzygnięta w sposób milczący, tj. taryfy zostały zatwierdzone stosownie do art. 24f ust. 2 u.z.z.w. W ocenie Spółki, kompletny wniosek o wydanie decyzji został przedstawiony organowi w dniu 5 sierpnia 2019 r. Tym samym, termin do wydania decyzji upłynął w dniu 20 września 2019 r. Organ wydając decyzję w dniu 24 grudnia 2019 r., zdaniem Spółki, dopuścił się rażącego naruszenia art. 24c ust. 3 u.z.z.w. Na poparcie swojego stanowiska, Spółka przytoczyła wybrane przez siebie poglądy prezentowane w literaturze prawniczej.

Tak sformułowany zarzut jest ze wszelkich miar błędny i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że z chronologii działania Spółki na etapie postępowania prowadzonego przez organ I instancji wynika, że **termin do wydania przez organ decyzji upływał dopiero w dniu 4 stycznia 2020 r.** Organ tym samym, wydając decyzję w dniu 24 grudnia 2019 r. **zachował wymagany termin 45 dni na jej wydanie.**

Przed wszystkim, wbrew stanowisku Spółki, nie złożyła ona kompletnego wniosku o wydanie decyzji w dniu 5 sierpnia 2019 r.

Zgodnie z materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania, w tym dniu zostało doręczone do organu pismo Spółki z dnia 23 lipca 2019 r. zawierające odpowiedź na wezwanie do uzupełnienia wniosku o zatwierdzenie projektu taryf. Konieczne jest jednak wskazanie, że:

- w dniu 31 lipca 2019 r. organ wezwał Spółkę do złożenia wyjaśnień, które to zostały przedstawione przez Spółkę dopiero w dniu 27 sierpnia 2019 r.
- pismem z dnia 18 września 2019 r. organ wezwał Spółkę do przedłożenia uwierzytelnionych dokumentów złożonych na skutek wezwania z dnia 31 lipca 2019 r.
- Spółka przedstawia odpowiedź na to wezwanie w dniu 27 września 2019 r.

- organ pismem z dnia 8 października 2019 r. wezwał Spółkę do przedłożenia wyjaśnień.
- zostały one przedłożone przez Spółkę w dniu 31 października, zaś 4 listopada 2019 r. zostały doręczone organowi.
- w dniu 6 listopada 2019 r. Miasto Kołobrzeg, będące stroną prowadzonego postępowania, przedstawiło organowi I instancji swoje stanowisko w sprawie.

Powyższe pokazuje, że kompletny wniosek z 14 marca 2019 r. o zatwierdzenie taryf nie został złożony w dniu 5 sierpnia, lecz dopiero **4 listopada 2019 r.** Oznacza to, że dopiero od tej daty rozpoczyna bieg 45 dniowego terminu do wydania decyzji przez organ I instancji. Wskazać należy, iż do postępowania w przedmiocie zatwierdzenia taryf zastosowanie mają regulacje k.p.a. Stanowi o tym wprost art. 27c ust. 1 u.z.z.w. Wynikają z tego dwa istotne zastrzeżenia.

Po pierwsze, do postępowania prowadzonego przez organ I instancji zastosowanie miał nie tylko art. 122a § 1 k.p.a., który stanowi, że sprawa może być załatwiona milcząco, jeżeli przepis szczególny tak stanowi, ale także art. 122c § 2 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem jeżeli wniosek o wydanie decyzji nie spełnia wymagań wskazanych w przepisach, to termin do wydania decyzji biegnie od dnia uzupełnienia braków. Przepis ten wprost nakłada na organ I instancji obowiązek oceny, czy złożony wniosek o wydanie decyzji odpowiada wymaganiom stawianym przez przepisy prawa. Ocena negatywna wiąże się z koniecznością czasem nawet kilkukrotnego uzupełnienia wniosku przez stronę. Dopiero uzupełniony wniosek, który zostanie uznany przez organ prowadzący postępowanie za kompletny, może wyrzucić skutek w postaci rozpoczęcia terminu do wydania decyzji przez organ.

W piśmiennictwie przyjmuje się, że „ustawowy termin do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu w drodze decyzji rozpoczyna swój bieg od dnia uzupełnienia braków, bądź doprecyzowania treści żądania” (W. Chrościelewski, Z. Kmiecik, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2018). P. Przybysz wskazuje, iż „jeżeli żądanie strony załatwienia sprawy milcząco jest obarczone brakami formalnymi lub jest konieczne doprecyzowanie treści żądania, to wady te należy usunąć, stosując art. 64 k.p.a. W przypadku usunięcia wad żądania w tym trybie podanie należy uznać za wniesione w pierwotnej dacie, ale termin do załatwienia sprawy milcząco biegnie dopiero od daty usunięcia wad żądania” (P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2017). Tożsame stanowisko prezentuje M. Jaśkowska, w ocenie której „bieg terminu rozpoczyna się z dniem doręczenia żądania spełniającego wymagania określone w przepisach prawa, w tym uzupełnione przez stronę na skutek wezwania organu administracji publicznej (zob. art. 122c § 2, zgodnie z którym: „Jeżeli podanie nie spełnia wymagań wskazanych w przepisach lub jest konieczne doprecyzowanie treści żądania, stosuje się przepis art. 64. Termin, o którym mowa w art. 122a § 2, biegnie od dnia uzupełnienia braków lub doprecyzowania treści żądania” (M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2018). Także przedstawiciele doktryny zacytowani przez Spółkę w odwołaniu podzielają powyższe stanowisko, tj. „w przypadku, w którym podanie zawierające żądanie

wszczynające postępowanie, które może zakończyć się milczącym załatwieniem sprawy, zawiera braki lub nie jest ono wystarczająco jasne, termin ten nie rozpoczyna biegu. Ustawodawca nakazuje w tej sytuacji zastosowanie przepisu art. 64 KPA.” (M. Wierzbowski, R. Hauser (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wyd. 5, Warszawa 2018), zaś „skutkiem prawnym wezwania, dokonanego w trybie art. 64 § 2 KPA, jest to, że termin, po upływie którego następuje milczące załatwienie sprawy, rozpoczyna swój bieg od dnia uzupełnienia braków lub doprecyzowania treści żądania. Uzupełnienie braków podania lub doprecyzowanie treści żądania, w terminie wyznaczonym w wezwaniu przez organ administracji publicznej powoduje, że podanie uważa się za wniesione z dniem doręczenia go organowi administracji publicznej” (R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wyd. 5, Warszawa 2017).

Przedstawione poglądy doktryny, jednoznacznie potwierdzają rozumienie art. 122c § 2 k.p.a. w sposób wskazany powyżej, tj. rozpoczęcie biegu terminu do wydania decyzji następuje jedynie po uprzednim złożeniu wniosku, który jest kompletny albo został uzupełniony na żądanie organu. Stanowisko to jest także akceptowane w judykaturze. W jednym z wyroków WSA w Warszawie przyjął, że „braki formalne wskazane w wezwaniu zostały częściowo usunięte wraz z przekazaniem uzupełnień przy piśmie z dnia [...] maja 2018r., który wpłynęło do organu w dniu [...] maja 2018r. Powyższe oznacza, że do dnia [...] maja 2018r., tj. do dnia dokonania powyższych uzupełnień złożony wniosek taryfowy nie zawierał wymaganych prawem załączników, zatem niekompletny wniosek nie mógł skutecznie uruchomić postępowania, a tym samym rozpocząć biegu terminu 45 dni na rozpatrzenie sprawy, o którym mowa w art. 24c ust. 1 zwoś” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt V SA/Wa 1622/18). W innym wyroku WSA w Warszawie wprost przyjął, że „przede wszystkim podkreślić należy, że termin 45 dniowy do wydania decyzji rozpoczyna swój bieg dopiero od dnia złożenia uzupełnionego wniosku. Nadto fakt naruszeń przepisów postępowania przez organ I instancji - skutkujących uchynieniem decyzji - nie należy utożsamiać z brakiem winy strony skarżącej. Pomimo wzywania PGK do uzupełnienia braków formalnych wniosku, strona nie uczyniła w pełni zadość tym wezwaniom, a wniosek nadal był dotknięty brakami” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt. V SA/Wa 1659/18).

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że organ I instancji oceniając złożony wniosek o zatwierdzenie projektu taryf jako niekompletny, w sposób prawidłowy wzywał Spółkę do jego uzupełnienia. Organ bowiem, dostrzegając wady wniosku z dnia 14 marca 2019 r. o zatwierdzenie taryfy, był zobligowany do wezwania strony do jego uzupełnienia, tak aby wniosek ten odpowiadał wymogom stawianym przez prawo. Istotne jest przy tym, że organ wzywał Spółkę do uzupełnienia wniosku kilkakrotnie. Powoduje to, że termin do wydania decyzji rozpoczął bieg wraz z przedłożeniem kompletnego wniosku, tj. od dnia 4 listopada 2019 r.

Drugą kwestią wynikającą z stosowania regulacji k.p.a. do postępowania w sprawie zatwierdzenia taryf, jest możliwość zastosowania przez organ normy prawnej wynikającej z art. 35 § 5 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem, do terminów do wydania decyzji nie wlicza się

terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania, okresu trwania mediacji oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo przyczyn niezależnych od organu. Powoduje to, że np. zawieszenie postępowania nie będzie miało wpływu na upływ 45 dniowego terminu. Możliwość zastosowania tego przepisu do postępowania w przedmiocie zatwierdzenia taryf akcentowana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych. WSA w Warszawie w jednym z wyroków wprost wskazuje na obowiązek stosowania przez organ art. 35 § 4 i § 5 k.p.a. do prowadzonego postępowania taryfowego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt V SA/Wa 1659/19).

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że do terminu na wydanie przez organ I instancji decyzji, nie wlicza się okresu niezbędnego na dokonanie przez organ określonych czynności w ramach prowadzonego postępowania. Taką czynnością jest wyznaczenie stronom postępowania terminu do zapoznania się z zgromadzonym materiałem dowodowym. Organ pismem z dnia 27 listopada 2019 r. poinformował strony, że stosownie do art. 10 k.p.a. mają możliwość czynnego udziału w postępowaniu przez możliwość zapoznania się z materiałem dowodowym i zgłoszenia uwag w terminie 14 dni od dnia doręczenia pisma. Spółka skorzystała z tej możliwości i w dniu 13 grudnia złożyła pismo procesowe wskazujące na podtrzymanie złożonego wniosku w całości. Oznacza to, że **okresu od 27 listopada do 13 grudnia, jako okresu na dokonanie przez organ określonej czynności o jakiej mowa w art. 35 § 5 k.p.a., nie wlicza się do biegu 45 dniowego terminu do wydania decyzji o zatwierdzeniu bądź odmowie zatwierdzenia projektu taryf.** Tym samym, termin dla organu I instancji do wydania decyzji upływał w dniu 4 stycznia 2020 r.

Wydanie decyzji z dnia 24 grudnia 2019 r. powoduje, że organ uczynił zadość wymogowi wydania decyzji w terminie 45 dni o czym mowa w art 24c ust. 3 u.z.z.w.

Przedstawiona analiza art. 24c ust. 3 u.z.z.w. oraz zastosowania do prowadzonego postępowania regulacji k.p.a., czyni podniesiony przez Spółkę zarzut oczywiście bezzasadnym.

W tym miejscu zasadne jest również odniesienie się do twierdzeń Spółki zawartych w uzasadnieniu tego zarzutu. Spółka w uzasadnieniu oparła się na zacytowaniu poglądów piśmiennictwa, które miały rzekomo przemawiać za poparciem jej stanowiska. Działanie Spółki w tym zakresie ocenić należy jako w istocie **manipulację**, bowiem dokładniejsza analiza zacytowanych przedstawicieli doktryny, jednoznacznie dowodzi, że organ prawidłowo dokonał zastosowania 45 dniowego terminu.

Zacytowany w odwołaniu R. Kędziora, dodaje w następnym zdaniu komentarzu do art. 122a k.p.a., że „początek biegu terminu milczącego załatwienia sprawy wyznacza, stosownie do art. 122a § 2 KPA, doręczenie żądania właściwemu organowi. W przypadku gdy strona wniosła żądanie do organu niewłaściwego, zastosowanie znajdzie przepis art. 65 KPA, obligujący organ administracji publicznej, do którego podanie wniesiono, do niezwłocznego

przekazania tego podania organowi właściwemu, z jednoczesnym zawiadomieniem o tym wnoszącego podanie. Wpływ na rozpoczęcie biegu terminu, o którym mowa w art. 122a § 2 KPA ma także wniesienie podania zawierającego braki formalne albo nieprecyzyjne żądanie (zob. art. 122c § 2 KPA)" (R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wyd. 5, Warszawa 2017). Zestawiając ten cytat z cytatem użytym w odwołaniu, widać wyraźnie, że Spółka w sposób celowy wybrała jedynie ten fragment wypowiedzi R. Kędziory, który jest dla niej korzystny. Analizując natomiast całość wypowiedzi na temat terminu milczącego załatwienia sprawy, wskazać trzeba, że wg tego Autora złożenie niekompletnego wniosku o wydanie decyzji ma wpływ na rozpoczęcie biegu terminu do jej wydania. Dotyczy to także, skierowania wniosku do organu niewłaściwego w sprawie. Dopiero przekazanie go do organu właściwego umożliwi rozpoczęcie biegu terminu do wydania decyzji.

Podobny zabieg dotyczy komentarz do k.p.a. pod red. M. Wierzbowskiego oraz R. Hausera. Spółka zacytowała fragment, z którego wynika, że nie jest możliwe zastosowanie art. 36 k.p.a. dotyczącego wyznaczenia nowego terminu załatwienia sprawy. Pominięty został jednakże ten fragment komentarza, z którego jednoznacznie wynika, że „jak wskazuje § 2 komentowanego przepisu, termin materialny (kompetencyjny), z upływem którego następuje ukształtowanie uprawnienia jednostki, rozpoczyna swój bieg od dnia doręczenia żądania strony właściwemu organowi administracji publicznej. Ustawodawca wyraźnie przesądza zatem, że doręczenie żądania organowi niewłaściwemu nie może skutecznie wpłynąć na rozpoczęcie biegu tego terminu" (M. Wierzbowski, R. Hauser (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wyd. 5, Warszawa 2018). Co więcej, Spółka całkowicie zignorowała stanowisko Autorów dotyczące 122c § 2 k.p.a., które bezspornie dowodzi, że termin do wydania decyzji rozpoczyna bieg dopiero w przypadku, gdy podanie o wydanie decyzji jest zgodne z wymogami prawa.

Przedstawiona manipulacja jakiej dopuściła się Spółka pozostaje w ewidentnej sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa, co zostało przedstawione wyżej. Pokazuje to, że Spółka albo nie zna obowiązujących norm prawnych albo liczyła na brak wiedzy po stronie organu odwoławczego. Dokonana manipulacja zaś miała uwiarygodnić jej stanowisko przed organem administracji oraz pozostałymi stronami postępowania.

- 2. Naruszenie § 2 Rozporządzenia taryfowego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że subsydiowanie skrośne, o którym mowa w naruszonym przepisie nie przejawia się w pokrywaniu kosztów prowadzenia działalności na terenie danej gminy, przychodami pochodzącymi od odbiorców usług z terenu innej gminy, a w efekcie nieuprawnionym przyjęciu przez Organ, iż w przypadku taryf opracowanych przez Spółkę zasadnym jest ujednoczenie cen za wodę i ścieki na całym obszarze jej działalności**

oraz

- 3. Naruszenie art. 2 pkt 13 u.z.z.w. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy, kryterium**

wyodrębniającym taryfowe grupy odbiorców usług w zakresie warunków zbiorowego odprowadzania ścieków nie jest kryterium terytorialne w postaci terenu administracyjnego gminy

W ocenie Odwołującego organ dokonał błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, bowiem brak ujednoczenia cen na całym obszarze służył eliminacji subsydiowania skrośnego, a z uwagi na rzeczywiście ponoszone koszty przez Spółkę, istniała potrzeba podziału odbiorców usług z uwagi na ich miejsce zamieszkania. W ocenie Spółki Organ powinien wziąć pod uwagę, iż koszty eksploatacji i utrzymania urządzeń wodociągów i kanalizacyjnych, w tym zwłaszcza koszty w postaci amortyzacji oraz podatku od nieruchomości. Spółka wskazuje, że część z urządzeń służy większej liczbie gmin. Odbiorcy usług z danej gminy są w konsekwencji obciążani w 100% kosztami tych urządzeń, w tym sieci rozdzielczych, służących tylko i wyłącznie im, zaś w zakresie pozostałych urządzeń (służących wszystkim albo części odbiorców) ceny uwzględniają jedynie część kosztów (na zasadzie proporcji). Zdaniem Spółki przyjęcie stanowiska Organu, zmierzającego do ujednoczenia cen i stawek opłat, groziłoby tym, że mieszkańcy miasta Kołobrzeg (pobierający wodę i odprowadzający ścieki w większej ilości niż mieszkańcy pozostałych gmin) pokrywaliby w cenie koszty świadczenia przez Spółkę usług na terenie pozostałych siedmiu gmin. Tym samym, doszłoby do subsydiowania skrośnego.

Ze stanowiskiem Odwołującego nie sposób się zgodzić.

Odwołującemu umykają istotne w sprawie okoliczności. Są nimi przede **wszystkim lokalne uwarunkowanie w zakresie świadczonych usług oraz ochrona interesów odbiorców usług** przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

Należy podkreślić, iż na skutek prowadzonych przez gminy będące stronami niniejszego postępowania wspólnie inwestycji infrastrukturalnych, działalność obejmująca odprowadzanie ścieków prowadzona jest generalnie **jednym systemem kanalizacyjnym** przebiegającym przez wszystkie gminy, na obszarze których działa Spółka oraz kilkoma wydzielonymi systemami zaopatrzenia w wodę, częściowo przebiegającymi przez obszary kilku gmin, na terenie których działa Spółka (co stanowi o prowadzeniu działalności w układzie technologicznym).

Zgodnie z treścią § 11 ust. 3 Rozporządzenia taryfowego przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dokonuje alokacji kosztów na taryfowe grupy odbiorców usług, uwzględniając lokalne uwarunkowania. Tymczasem za „lokalne uwarunkowanie w zakresie świadczonych usług” niewątpliwie może zostać uznany **charakter eksploatowanego systemu przesyłowego**, opisany w Porozumieniu Międzygminnym w sprawie przejęcia przez Gminę Miasto Kołobrzeg od gmin: Kołobrzeg, Dygowo, Gościno, Siemyśl, Sławoborze, Ustronie Morskie i Rymań zadań w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

Zgodnie z treścią Porozumienia Międzygminnego zawartego przez przedmiotowe gminy zawarcie Porozumienia Międzygminnego było uzasadnione faktem, iż:

- infrastruktura wodociągowo-kanalizacyjna na obszarze Stron Porozumienia Międzygminnego **stanowi powiązany system**, którego właścicielem jest Spółka MWiK sp. z o. o.
- Lider i Strony przeprowadzili **wspólną inwestycję** pod nazwą „Zintegrowana gospodarka wodno-ściekowa w Dorzeczu Parsęty” dofinansowaną z Funduszu Spójności, na obszarze ww. Gmin powstał technicznie i funkcjonalnie powiązany wspólny system urządzeń wodno – kanalizacyjnych.

Charakter eksploatowanej infrastruktury, która stanowi **jednolitą całość**, przemawia za tym, by nie dokonywać podziału odbiorców usług z uwagi na ich miejsce zamieszkania.

Bezsprzecznie, u.z.z.w. zobowiązuje Spółkę do odpowiedniego alokowania kosztów, jednakże ze względu na przebieg poszczególnych systemów przesyłowych nie można przyjąć – jak próbuje przekonać Odwołujący - że alokacja ta powinna opierać się jednoznacznie o granice administracyjne poszczególnych gmin. W związku z tym, fakt przyjęcia przez Spółkę określonego we wniosku charakteru taryfy (ustalenia odrębnych cen i stawek opłat dla poszczególnych gmin), nie przemawia za tym, że Spółka w sposób prawidłowy dokonała alokacji kosztów na poszczególne taryfowe grupy odbiorców usług (poszczególne gminy).

Sposób podziału kosztów między poszczególne gminy nie stanowi w związku z tym rzetelnego narzędzia do przestrzegania zakazu subsydiowania skrośnego, a jedynie stanowi dla Spółki ułatwienie i znaczne uproszczenie w przypisywaniu kosztów.

Ponadto, za przyjęciem jednolitych cen i stawek opłat dla odbiorców z wszystkich gmin wchodzących w skład porozumienia międzygminnego przemawia treść § 3 pkt 1b Rozporządzenia taryfowego, czyli obowiązek opracowania taryfy w sposób zapewniający ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat.

Spółka kształtując ceny i stawki opłat powinna dbać o **zachowanie dostępności cenowej usług**, o czym zdaje się zapominać.

Przy kalkulowaniu wysokości cen u stawek opłat obowiązuje zasada ochrony interesów odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen. Uzasadnionymi elementami kalkulacji niezbędnych przychodów są koszty (wydatki) określone przez przedsiębiorstwo na podstawie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i rozporządzenia w sprawie określania taryf, tym niemniej **przy zachowaniu należytej staranności zmierzającej do ochrony interesów odbiorców** i minimalizacji kosztów niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę.

Jak wskazuje judykatura: „zgodnie z § 3 pkt 1 lit. b rozporządzenia z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za

zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne opracowuje taryfę dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków w sposób zapewniający ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Zauważyć zatem należy, że celem zatwierdzenia Taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków jest niewątpliwie ochrona usługobiorców usług świadczonych przez przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjne. Ma ona zapobiegać nadmiernemu i nieuzasadnionemu wzrostowi cen za usługi świadczone przez te przedsiębiorstwa.” (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt: I GSK 1428/18).

Praktyka związana z obciążaniem nabywców usług wodociągowo-kanalizacyjnych kosztami inwestycji, także tymi, które zostały sfinansowane środkami bezzwrotnymi, jakkolwiek zgodna z interpretacjami Ministerstwa Infrastruktury i NFOŚiGW (por. „Kształtowanie cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków” Najwyższa Izba Kontroli, Warszawa 2015, str. 30-31), może być i jest jedną z przyczyn przekroczenia tzw. progu dostępności cenowej dla usług wodociągowo-kanalizacyjnych.

Jako akceptowalny w literaturze dotyczącej tej problematyki, uznawany jest udział opłat za wodę i ścieki w dochodzie do dyspozycji w wysokości do 3%-5%. Analiza zdolności mieszkańców do ponoszenia opłat, wykorzystywana w programach Unii Europejskiej, oparta jest na „Metodyce prognozowania dochodów do dyspozycji gospodarstwa domowego na potrzeby przygotowania przedsięwzięć do finansowania z środków Funduszu ISPA i Funduszu Spójności” (por. „Metodyka prognozowania dochodów do dyspozycji gospodarstwa domowego na potrzeby przygotowania przedsięwzięć do finansowania z środków Funduszu ISPA i Funduszu Spójności” MGPIPS, Warszawa 2003). Analiza ta bierze pod uwagę:

- przeciętne dochody mieszkańców gminy,
- wielkość zużycia wody i ilość odprowadzanych ścieków (a zwłaszcza zużycie jednostkowe),
- wysokość opłat za wodę i ścieki, stosowanych przez przedsiębiorstwo komunalne.

Zgodnie z raportem Najwyższej Izby Kontroli w sprawie „Kształtowania cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków” z sierpnia 2016 r. (nr ewid. 20/2016/P/15/101/LSZ; LSZ/430/002/2015; źródło: <https://www.nik.gov.pl/plik/id,11645,vp,13996.pdf>) obciążenie budżetów domowych konsumentów kosztami dostarczania wody i odprowadzania ścieków w Polsce należy do najwyższych w Unii Europejskiej i osiągnęło już poziom, powyżej którego zostanie naruszona unijna zasada dostępności cenowej usług. Gmina zaznacza, że choć raport opiera się na poprzednim porządku prawnym, zakładającym inny tryb zatwierdzenia wniosków taryfowych, jego wnioski w przeważającej mierze pozostają aktualne.

Obciążenie budżetów domowych odbiorców z mniejszych gmin sąsiadujących z Miastem Kołobrzeg, których mieszkańcy nie należą do osób zamożnych, kosztami rzeczywistych usług Spółki, doprowadzi do osiągnięcia poziomu cen i stawek opłat powodujących naruszenie, wynikającej m.in. z traktatu akcesyjnego, **zasady dostępności cenowej usług** (przyjmuje się, że obciążenia budżetu rodziny z tytułu opłat za wodę i ścieki nie powinny przekroczyć 3 % dochodów netto).

Gminy próbują zaradzić temu problemowi poprzez stosowanie dopłat. Tym niemniej, nie rozwiązuje to przedmiotowego problemu.

Sposób interpretacji przez Spółkę subsydiowania skrośnego prowadzi do **nieuzasadnionego preferowania interesu Spółki i Miasta Kołobrzeg**, a dostępność cenowa usług dla obywateli z mniejszych gmin nie jest traktowana przez Odwołującego jako równie ważne zagadnienie.

Tymczasem owa dostępność cenowa powinna stanowić jedną z głównych prerogatyw wniosku.

„Prawo do bezpiecznej i czystej wody pitnej i urządzeń sanitarnych jest prawem człowieka, niezbędnym do pełnego cieszenia się życiem i korzystania ze wszystkich praw człowieka” (Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 03 sierpnia 2010 r.)

„Woda nie jest produktem handlowym takim jak każdy inny, ale raczej dziedzictwem, które musi być chronione, bronię i traktowane jako takie.” (Ramowa dyrektywa wodna Unii Europejskiej)

Źródła problemu można upatrywać w strukturze własnościowej Spółki, w której większościowym wspólnikiem jest Miasto Kołobrzeg. Powoduje to **powstanie konfliktu interesów**, gdyż **Spółka w konsekwencji jest nastawiona na ochronę interesów mieszkańców Miasta Kołobrzeg** i ma możliwość nadużywania dominującej funkcji Miasta Kołobrzeg.

Nie jest tak, jak twierdzi Spółka, iż **przyjęcie jednolitej opłaty i stawki dla mieszkańców wszystkich gmin**, skutkować musi powstaniem subsydiowania skrośnego. Takowe rozwiązanie jest bowiem powszechnie stosowane. Tytułem przykładu wskazać można na:

- taryfę dotyczącą zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie miasta stołecznego Warszawy, gmin: Michałowice, Nieporęt, Raszyn, Serock, Waliszew oraz miast Piastów i Pruszków (por. decyzja WA.RET.070.1.177.3.2018 z dnia 24 kwietnia 2018 r.);
- taryfę dotyczącą zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie gminy Miasto Szczecin, Gminy Kołbaskowo, Gminy Stare Czarnowo, Gminy Dobra i Gminy Police (por. decyzja SZ.RET.0740.4.41.2018.SR z dnia 25 maja 2018 r.).

Dowód: decyzja WA.RET.070.1.177.3.2018 z dnia 24 kwietnia 2018 r.; decyzja

SZ.RET.0740.4.41.2018.SR z dnia 25 maja 2018 r.

Dla ww. gmin stosowana jest **jedna wspólna stawka**, a **taryfowe grupy odbiorców usług nie zostały utworzone w oparciu o kryterium geograficzne i granice poszczególnych gmin**. Skala terytorium, na którym usługi są świadczone wskazuje, że system infrastruktury jest zaprojektowany w sposób co najmniej zbliżony do tego w niniejszej sprawie. Stąd też na zasadzie analogi znajdują one zastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Rozwiązanie takie nie jest również kwestionowane w orzecznictwie sądowym (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2016 r., sygn. akt: II OSK 2856/15). Wynika z niego jednoznacznie, że **zakaz subsydiowania skrośnego nie powinien być utożsamiany z nałożeniem na przedsiębiorcę obowiązku ustalania w każdych warunkach indywidualnej stawki opłat w stosunku do każdego odbiorcy**. Niewątpliwie uzasadnione jest **ujednoczenie (uśrednienie) cen w ramach pewnej grupy odbiorców, składającej się z podmiotów znajdujących się w podobnej (zbliżonej) sytuacji faktycznej lub prawnej** (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt: II GSK 1144/16).

Skoro obecne regulacje prawne traktują przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jako podmiot uprawniony do dokonania wyboru rodzaju i struktury taryfy oraz ewentualnej alokacji kosztów na taryfowe grupy odbiorców usług (§3, 10, 11 ust.4, §13 ust. 1, §14 Rozporządzenia, art. 20 ustawy) nie sposób uznać, że istnieją przeszkody natury formalno-prawnej dla wyboru **taryfy jednolitej**. Tym bardziej, iż za powyższym przemawiają omówione powyżej lokalne uwarunkowania w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

Należy podkreślić, że prowadzona w dzisiejszym kształcie działalność Spółki w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, **winna przynosić korzyści dla poszczególnych odbiorców i gmin, dzięki osiągnięciu korzyści skali**. Koszt jednostkowy świadczonych usług będzie zawsze niższy w przypadku wykorzystania istniejących urządzeń przez większą liczbę odbiorców. A przecież **usługi wykonywane są dla wszystkich w sposób jednakowy, w oparciu o identyczne technologie i według jednakowych standardów**.

Gmina pragnie zaznaczyć, że zagadnienie ewentualnego różnicowania cen i stawek opłat pomiędzy poszczególnymi gminami obsługiwanymi przez jednego operatora (w szczególności w oparciu o jeden system zaopatrzenia w wodę lub odprowadzania ścieków), nie jest poruszane w polskim prawodawstwie. Tym samym, **brak jest normy prawnej, która nakazywałaby Spółce utworzenie grup taryfowych według aspektu geograficznego**.

Również definicja subsydiowania skrośnego, określona w §2 pkt 7 Rozporządzenia taryfowego, nie wskazuje, że obejmuje ono pokrywanie kosztów prowadzenia działalności na terenie jednej gminy przychodami pochodzącymi od odbiorców na terenie innej gminy. Co

więcej, również u.z.z.r. **nie wskazuje by kryterium geograficzne (obszar gminy) miało stanowić jakiegokolwiek kryterium kosztów** – na co zwracał w niniejszej sprawie uwagę Organ. Skoro przy tym zgodnie z art. 2 pkt 1 u.z.z.r. jako gminę należy również rozumieć związek międzygminny czy porozumienie międzygminne, gminy wchodzące w skład Porozumienia Międzygminnego powinny być traktowane w sposób jednakowy.

Co więcej, art. 2 ust. 13 u.z.z.w. wprowadza trzy kryteria rozróżniania taryfowych grup odbiorców: charakterystyka zużycia wody lub odprowadzania ścieków, warunków zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, sposobu rozliczeń za świadczone usługi. Tak ustalone kryteria wyznaczają tylko pewien kierunek dla kształtowania poszczególnych kategorii odbiorców, niemniej jednak nie oznaczają pełnej dowolności przy określaniu taryfy. Kryteria wedle jakich dokonuje się wyodrębnienia poszczególnych kategorii podmiotów, różnicując ich sytuację prawną, nie mogą być arbitralne i podlegają weryfikacji, także z punktu widzenia norm Konstytucji. Doktryna przy tym wyraźnie wskazuje, że **w przypadku przedsiębiorstw obsługujących większą ilość gmin bynajmniej nie ma potrzeby, by gminy stanowiły odrębne grupy taryfowe** (por. M. Białek, T. Grabarczyk, M. Hawro, P. Michalski Konstruowanie i zatwierdzanie taryf dla wody i ścieków, Warszawa 2019).

Zważyć przy tym należy, że wyodrębnienie nowych taryfowych grup odbiorców lub zróżnicowanie cen na poszczególne gminy, nie wpływa istotnie na poziom uzyskiwanych przez operatora niezbędnych przychodów ogółem – zmieni się wyłącznie struktura pozyskiwanych przychodów (na korzyść części odbiorców – kosztem innych odbiorców). Należy zwrócić uwagę, że obecnie wnioskowane taryfy skonstruowano z zachowaniem zasady pełnego pokrycia kosztów, więc ewentualny brak zróżnicowania nie wpłynie na sytuację finansową operatora - tym bardziej negatywnie.

Rozdział gmin na odrębne grupy taryfowe powoduje wzrost cen dla jednych gmin i spadek dla innych. W dalszej kolejności skutkować to będzie niewątpliwie również zróżnicowaniem w zakresie realizowanych inwestycji, **co wpłynie w perspektywie czasu jeszcze mocniej na różnice w kosztach i powstania jeszcze większych dysproporcji**, a w konsekwencji coraz to większemu godzeniu w dostępność cenową usług.

W ocenie Gminy **wyłącznie jednakowa cena wody dla wszystkich gmin pozostaje ceną najbardziej sprawiedliwą i korzystną dla wszystkich stron (tym bardziej w długim okresie czasu)**.

Podsumowując, zarzuty wskazane w pkt 2 i 3 Odwołania należy uznać za całkowicie bezzasadne.

- 4. Naruszenie art. 6 k.p.a. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że Organ nie jest w toku prowadzonej sprawy związany ukształtowanym stanem prawnym na gruncie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy z dnia 16 października**

2018 r. (sygn. akt: VIII GC 344/14), uchylającego uchwałę zgromadzenia wspólników Spółki, w świetle którego ustalenie jednolitych taryfowych cen za wodę i ścieki dla całego obszaru działalności, stanowi przejaw niedopuszczalnego subsydiowania skrośnego, o którym mowa w § 2 pkt 7 Rozporządzenia taryfowego

Zgodzić się należy z Odwołującym, że Organ winien działać na podstawie przepisów prawa, w tym z uwzględnieniem dyspozycji normy art. 365 § 1 k.p.c. Istotne jest jednak właściwe zastosowanie przywołanego przepisu procedury cywilnej.

Po pierwsze zwrócić należy szczególną uwagę na przedmiot postępowania w sprawie przed Sądem Okręgowym w Szczecinie o sygn. VIII GC 344/14. **Postępowanie to dotyczyło zagadnień korporacyjnych** - stwierdzenia nieważności uchwały wspólników Spółki nr 5/2018.

Nie może umknąć uwadze Organu, że **Odwołujący wyprowadza swoje wnioski z całkowicie innych faktów i okoliczności aniżeli brzmienie samej uchwały** wspólników nr 5/2018. **To nie uchwała, stała się podstawą decyzji**, a zupełnie inne ustalenia. Innymi słowy Organ nie kieruje się tym, że wspólnicy odgórnie (*a priori*) ustalili zastosowanie jednolitych stawek, ale dokonuje badania sprawy przez pryzmat obowiązujących przepisów - ustawy zaopatrzeniowej (u.z.z.w.) oraz rozporządzenia taryfowego.

Sąd Okręgowy w Szczecinie skoncentrował się na zagadnieniu subsydiowania skrośnego zwracając uwagę, że koszty dla Gminy Kołobrzeg miały wzrosnąć o blisko 45%, zaś Miasto Kołobrzeg zagwarantowało sobie limit kosztów (za wyjątkiem podatku od nieruchomości) na poziomie nie więcej aniżeli 53 % w odniesieniu do ogółu kosztów dot. wody i ścieków.

Jakkolwiek Sąd stwierdza, że przy kształtowaniu taryfy nie uwzględniono lokalnych uwarunkowań, zagadnienie to nie było przez sąd powszechny szerzej badane. W szczególności nie analizowano tego przez pryzmat technicznego i funkcjonalnego powiązania ze sobą infrastruktury stanowiącej spójny system technologiczny oraz wspólnej inwestycji finansowanej z Funduszu Spójności wraz z jej założeniami - zintegrowaną gospodarką wodno-ściekową w dorzeczu Parsęty, a także z podziałem na działalność dotyczącą zbiorowego zaopatrzenia w wodę (w całości) i zbiorowego odprowadzania ścieków (w całości). Poza sferą badania Sądu były także zagadnienia odnoszące się do nakazu kształtowania taryf w taki sposób, aby zapewnić ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek oraz w sposób zapewniający łatwość obliczania i sprawdzania cen i stawek opłat.

W rezultacie o związaniu prawomocnym wyrokiem sądu powszechnego nie może być mowy w odniesieniu do faktów, które nie były przedmiotem badania tego sądu i nie były przez niego ustalone – „prekluzja nie obejmuje faktów zaistniałych po zamknięciu rozprawy poprzedzającej wydanie prawomocnego orzeczenia i **faktów niewchodzących w jego**

podstawę faktyczną" - por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 25 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa 517/18.

Ponadto musimy podkreślić, że **stan związania orzeczeniami wydanymi w innych sprawach odnosi się wyłącznie do sentencji orzeczenia**, a nie jego motywów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt V CSK 80/18). Pamiętajmy przy tym, że sentencja wyroku odnosiła się do stwierdzenia nieważności uchwały wspólników Spółki, a **kwestia ważności tej uchwały pozostaje poza zainteresowaniem organu administracji**.

„Oczywiście, moc wiążącą na podstawie art. 365 § 1 k.c. ma tylko sentencja orzeczenia, nie mają jej zaś zawarte w uzasadnieniu motywy rozstrzygnięcia sądu.” (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r. II CSK 452/06).

„Istota mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyraża się w tym, że także inne sądy muszą brać pod uwagę fakt istnienia i treść prawomocnego orzeczenia sądu. Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, wynikający z niej stan związania ograniczony jest jednak tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji prawomocnego orzeczenia i nie obejmuje jego motywów (zob. wyroki SN z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, z dnia 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, z dnia 13 stycznia 2011, III CSK 94/10, z dnia 15 stycznia 2015 r., V CSK 210/14 - nie publikowane). Sąd nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku. Przedmiotem prawomocności materialnej jest bowiem ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły.” (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 r. V CSK 164/16).

„Artykuł 365 § 1 k.p.c., z którego wynika moc wiążąca prawomocnego orzeczenia w stosunku do sądu i stron, nie reguluje wprost przedmiotowych granic mocy wiążącej orzeczenia, co wywołuje wątpliwości, co do zakresu tego związania. Wyznaczając te granice należy mieć przede wszystkim na względzie, że wyrok jest rozstrzygnięciem o konkretnym przedmiocie procesu, którym jest określone świadczenie, jakie ma spełnić pozwany (dłużnik) na rzecz powoda (wierzyciela). Sentencją wyroku objęte jest rozstrzygnięcie o żądaniach stron (art. 325 k.p.c.), którego faktyczne i prawne podstawy zawiera uzasadnienie (art. 328 § 2 k.p.c.). Z mocy wiążącej wyroku o świadczenie korzysta jedynie rozstrzygnięcie, nie rozciąga się ona na kwestie pozostające poza sentencją, w tym ustalenia i oceny dotyczące stosunku prawnego stanowiącego podstawę żądania, o którym orzeczono. Moc wiążąca w zakresie ustanowionym w art. 365 k.p.c. odnosi się tylko do "skutku prawnego", który stanowił przedmiot orzekania i nie oznacza związania sądu (i stron) ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu innego orzeczenia.” (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r. II PK 125/16).

„Przedmiotem prawomocności materialnej jest jedynie ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły. Sąd nie jest więc związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego wyroku.” (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r. IV CSK 511/08).

„Unormowana w art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca prawomocnego wyroku dotyczy związania treścią sentencji, a nie uzasadnienia, zawierającego prezentację przeprowadzonych dowodów i ocenę ich wiarygodności. Należy podkreślić, że wszelkie wyłączenia i wyjątki od zawarowanej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady samodzielności i niezawisłości sądu w dokonywaniu ocen materiału dowodowego należy interpretować ścieśniająco.” (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r. IV CKN 1073/00).

Jakkolwiek na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcia zapadłe we wcześniej prowadzonych procesach między stronami wiążą strony i sądy, jednak nie oznacza to bezwzględnego związania polegającego **na konieczności orzeczenia w ten sam sposób w innej sprawie, szczególnie jeśli żądanie oparte jest tylko częściowo na tej samej podstawie faktycznej** - wyrok SA w Warszawie z 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa 695/18.

Do tego wiążące ma swoje granice przedmiotowe i podmiotowe. Przepis art. 365 k.p.c. nie określa wprost granic przedmiotowych mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia. Należy w tym względzie sięgać do art. 366 k.p.c., w którym wskazano granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej. Powaga rzeczy osądzonej i moc wiążąca są bowiem dwoma aspektami prawomocności materialnej orzeczenia. W konsekwencji **moc wiążąca obejmuje te ustalenia, które w związku z podstawą sporu stanowiły przedmiot rozstrzygnięcia**. Natomiast przedmiot rozstrzygnięcia należy postrzegać biorąc pod uwagę żądanie pozwu i fakty przytoczone w celu jego uzasadnienia. Oznacza to, że nie są objęte mocą wiążącą między innymi ustalenia faktyczne i poglądy interpretacyjne na których oparte zostało prawomocne orzeczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2019 r., sygn. akt I CSK 708/17).

- 5. art. 7, art. 12, art. 16 § 1 k.p.a. w zw. z art. 138 § 2 zd. 2 k.p.a. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wydaniu przez Organ zaskarżonej decyzji, opartej na przesłankach niezgodnych z wiążącymi wytycznymi organu odwoławczego - Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zawartymi w decyzji nr KET.050.65.2018/6 z dnia 23 sierpnia 2018 r.**

Przepis art. 138 § 2 zd. 2 k.p.a. poleca organowi II instancji przekazującemu sprawę wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Jakkolwiek organ odwoławczy, jest obowiązany zawrzeć w uzasadnieniu decyzji kasacyjnej

(przekazującej sprawę do ponownego rozpoznania) pewne wskazówki czy zalecenia, o których mowa w tym przepisie, nie można zapomnieć, że **decyzja kasacyjna jest jedynie rozstrzygnięciem procesowym, a zatem nie kształtuje ona stosunku materialnoprawnego**, gdyż sprawa rozpoznawana ponownym rozpatrzeniu sprawy rozpoznawana jest od nowa. Organ na nowo gromadzi materiał dowodowy, ustala okoliczności faktyczne, stan prawny oraz na ich podstawie wydaje decyzję.

Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt II GSK 9/11, LEX nr 1121155 „z tego też względu organ administracyjny I instancji nie może zostać skutecznie związany ocenami prawnymi organu II instancji”. Tezę tę należy rozumieć w ten sposób, że organ pierwszej instancji nie jest związany wyrażonymi w uzasadnieniu decyzji kasacyjnej ocenami, poglądami i stanowiskiem organu drugiej instancji odnośnie do wykładni przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w sprawie. Natomiast jest związany prawnie wskazanymi przez organ odwoławczy „okolicznościami”, jakie należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu tej sprawy. Niewątpliwie wiążące prawnie są także oceny prawne organu odwoławczego w przedmiocie stwierdzonych naruszeń przepisów postępowania (por. A. Wróbel Komentarz do art. 138. W: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego. System Informacji Prawnej LEX, 2019).

W konsekwencji organ I instancji powinien zbadać przy rozstrzygnięciu sprawy wskazane przez organ odwoławczy okoliczności, jednakże **wyciągnięcie z nich odpowiednich wniosków pozostawione jest już organowi I instancji**. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że zawarte w uzasadnieniu decyzji organu odwoławczego zalecenia powinny jedynie „dyscyplinować” organ pierwszej instancji w sensie zobowiązania go do rozważenia (zbadań) uznanych za istotne dla wyniku postępowania elementów stanu faktycznego sprawy. Jednakże organ odwoławczy, przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, nie może narzucać mu treści rozstrzygnięcia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 marca 1990 r., sygn. akt IV SA 564/89, „Prawo i Życie” 1991/3, s. 15).

W rezultacie nawet jeśli w uzasadnieniu decyzji pojawiają się zalecenia przeprowadzenia pewnych środków dowodowych, przyjąć należy, że organ pierwszej instancji – ponownie prowadząc sprawę – będzie mógł samodzielnie zdecydować, jakie środki dowodowe należy przeprowadzić w celu ustalenia istotnych okoliczności sprawy (por. A. Wróbel [w:] A. Wróbel, M. Jaśkowska, Kodeks..., s. 806; W. Chróścielewski, J.P. Tarno, Postępowanie..., s. 167).

Jak wyjaśniono nadto w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 maja 2017 r. (sygn. akt II OSK 2219/15) dokonując kontroli rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. sąd nie jest władny odnosić się do meritum sprawy, skoro na skutek uchylecia decyzji organu I instancji sprawa wraca do merytorycznego rozpatrzenia przed tym organem. Decyzja organu odwoławczego wydana w oparciu o art. 138 § 2 k.p.a. nie kształtuje stosunku materialnoprawnego, ale stanowi wręcz przeszkodę do jego ostatecznego ukształtowania. Następstwem wydania decyzji kasacyjnej jest powrót sprawy na drogę

postępowania przed organem I instancji. Ponowne postępowanie, jakie się będzie przed nim toczyć, nie jest jednak dalszym ciągiem ani "przedłużeniem postępowania" odwoławczego. **Sprawa wraca do poprzedniego stanu i postępowanie przed organem I instancji toczy się od początku.** Na nowo zostaje ustalony stan sprawy, zarówno faktyczny, jak i prawny. Z tego też powodu oceny wyrażone w decyzji organu II instancji uchylającej decyzję i kierującej sprawę do ponownego rozpoznania nie wiążą organu I instancji w omawianym aspekcie.

Co więcej, organ drugiej instancji, rozpoznający odwołanie od decyzji wydanej w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy przez organ pierwszej instancji, nie jest związany swym poglądem prawnym wyrażonym na wcześniejszym etapie postępowania w decyzji wydanej w oparciu o art. 138 § 2 k.p.a. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 września 2012 r., sygn. akt II OSK 930/11).

Na nowo zostaje ustalony stan sprawy, zarówno faktyczny, jak i prawny. Z tego też powodu oceny wyrażone w decyzji organu II instancji, uchylającej decyzję i kierującej sprawę do ponownego rozpoznania, nie wiążą organu I instancji. Organ odwoławczy nie może ingerować w rozstrzygnięcie sprawy przez organ I instancji, i ten organ nie jest związany poglądem prawnym sformułowanym w uzasadnieniu decyzji kasatoryjnej, a dotyczącym ewentualnego zastosowania lub wykładni przepisów prawa materialnego. W Kodeksie postępowania administracyjnego nie ma odpowiednika art. 153 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zgodnie z którym ocena prawna i wskazania, co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu "wiążą", a zatem inaczej niż w art. 138 § 2 Kodeksu, gdzie zawarto jedynie stwierdzenie, że organ odwoławczy "powinien wskazać" okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Odnosząc się do przytoczonego przez odwołującego fragmentu decyzji Organu II instancji (s. 10), który uzasadniać ma sformułowany zarzut warto zaznaczyć, że Organ II instancji posługiwał się zwrotami takimi jak:

"Dodatkowo podkreślić należy, że **nie jest jasna metoda** alokacji kosztów (...)", "**Zakładając, że** instalacja wodociągowo-kanalizacyjna, jak wskazano we wniosku jest niepodzielna dla całego Związku Międzygminnego, **można założyć, że** (...)" - s. 10.

Powyższe powoduje, że Organ II instancji po pierwsze zwracał uwagę na kwestie wymagające dalszego wyjaśnienia, po drugie nie mając pełnych danych (gdyż te winien dopiero ustalić organ I instancji po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania) czynił w uzasadnieniu decyzji jedynie pewne założenia.

Przy tak sformułowanym uzasadnieniu decyzji trudno podzielić twierdzenia odwołującego, że stanowisko Organu II instancji wybrzmiało "jednoznacznie". Przeciwnie, należy rozsądnie zakładać, że dostarczenie nowych danych może wpłynąć na ocenę Organu II instancji oraz potencjalnie powodować wyprowadzenie odmiennych wniosków.

Odnosząc się do pozostałych przywołanych w zarzucie nr 5 przepisów postępowania tj. art. 7, art. 12 i art. 16 § 1 k.p.a. bez wątplenia nie sposób uznać, że doszło do ich naruszenia. Przepis art. 7 k.p.a. kształtujący zasadę prawnej obiektywnej, nakazuje organowi podejmować wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, **mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.**

Organ I instancji dokonywał bez wątplenia nowych ustaleń dążąc do pozyskania wiedzy o okolicznościach faktycznych niezbędnych do jej załatwienia. Co więcej, nie ulega wątpliwości, że u podstaw decyzji organu I instancji leżał interes społeczny i słuszny interes obywatelki, bowiem Organ I instancji zauważył, uprzywilejowanie Miasta Kołobrzeg na tle innych gmin. To z kolei powoduje, że mieszkańcy innych gminy mogliby zostać pokrzywdzeni ponosząc nadmierne obciążenia finansowe.

Odwołujący nie sformułował konkretnie na czym miałyby polegać naruszenie art. 12 k.p.a. ustanawiającego zasadę szybkości i prostoty postępowania. Bez wątplenia rozpatrywana stawa wymaga zbierania dowodów oraz pozyskiwania dodatkowych informacji. Już choćby z tego względu szybkie jej załatwienie nie było obiektywnie możliwe.

Nie sposób również z treści zarzutu odwołującego oraz uzasadnienia odwołania zdekodować na czym polegać miałyby naruszenie przez organ I instancji art. 16 § 1 k.p.a., skoro od wydanej decyzji służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.

Ze wskazanych względów zarzut nr 5 nie znajduje uzasadnienia.

- 6. Naruszenie art. 107 § 1 pkt 6 k.p.a. w zw. z art. 8 k.p.a. poprzez niezawarcie przez organ w decyzji, wyczerpującego uzasadnienia faktycznego i prawnego w zakresie analizy zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez Stronę działalności gospodarczej, w tym marży zysku oraz weryfikacji kosztów, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 u.z.z.w. pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen.**

Spółka przyjęła w odwołaniu, że uzasadnienie wydanej decyzji nie zawiera w żadnej swojej części rozważań organu w zakresie analizy zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez stronę działalności, marży zysku, a nadto weryfikacji kosztów o jakich mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 u.z.z.w. pod względem celowości ich ponoszenia. W ocenie Spółki, decyzja ta nie realizuje wymogów określonych w przepisach prawa odnoszących się do uzasadnienia decyzji oraz zasady przekonywania wyrażonej w k.p.a., a w efekcie sama nosi znamiona wadliwej.

Tak sformułowany zarzut jest błędny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Uzasadnienie decyzji administracyjnej stanowi jej element obligatoryjny stosownie do art. 107 § 1 pkt 6 k.p.a. Jego celem jest „wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną jej część. Z tego względu motywy decyzji powinny być tak ujęte, aby strona mogła poznać tok rozumowania poprzedzającego wydanie rozstrzygnięcia oraz zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, jakimi kierował się organ przy załatwianiu sprawy. Konsekwentnie, niezrealizowanie dyspozycji art. 107 § 3 k.p.a. i brak właściwego uzasadnienia decyzji, narusza zasady postępowania administracyjnego i stanowi podstawę do uchylecia przez sąd zaskarżonej decyzji” (wyrok NSA z dnia 11 września 2019 r., sygn. akt II OSK 2322/17). Dodać przy tym trzeba, że organ w uzasadnieniu przedstawia „tok rozumowania i argumenty przemawiające za przyjęciem jednego z alternatywnych stanowisk, które wynikają z przeważającej części zgromadzonego materiału dowodowego. Dlatego w sprawach, w których występuje wielu świadków i dowodów pośrednich, strony są skonfliktowane i dążą do uzyskania odpowiedniego rezultatu procesowego, należy oczekiwać od organu administracji publicznej orzeczenia i uzasadnienia opierającego się na logice, spójnym rozumowaniu i doświadczeniu życiowym” (wyrok NSA z dnia 11 września 2019 r., sygn. akt II OSK 2441/17). Uzasadnienie w istocie powinno przekonywać zarówno co do prawidłowości oceny stanu faktycznego i prawnego, jak i co do zasadności samej treści podjętej decyzji.

Uzasadnienie mimo roli jaką przypisuje mu judykatura, nie zastępuje jednakże rozstrzygnięcia decyzji. W piśmiennictwie wskazuje się, że „uzasadnienie stanowi niewątpliwie integralną część decyzji w znaczeniu formalnoprawnym jako składnik decyzji. Nie stanowi ono jednakże części rozstrzygnięcia decyzji, bowiem tylko w osnowie decyzji zawarte jest rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty” (M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2018). Istotne jest przy tym, że „niedostatki uzasadnienia decyzji organu I instancji, o których mowa w art. 107 § 3 k.p.a., nie mogą stanowić samoistnej przyczyny uchylecia tej decyzji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. Samo naruszenie art. 107 § 3 k.p.a. poprzez wadliwe skonstruowanie uzasadnienia decyzji nie może bowiem oznaczać, że decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania” (wyrok NSA z dnia 13 września 2019 r., sygn. akt I GSK 1510/19). W literaturze przyjmuje się, że „Do uchylecia decyzji z powodu wad jej uzasadnienia może dojść w szczególności w przypadku, gdy z uwagi na to decyzja nie poddaje się sądowej kontroli. Wady uzasadnienia nie mogą przy tym zostać usunięte w drodze odrębnych pism procesowych, np. w odpowiedzi na skargę (...) Nie można także żądać uzupełnienia decyzji co do jej uzasadnienia” (W. Chróścielewski, Z. Kmieciak, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2018).

Pokazuje to, że ewentualne wady jakimi dotknięte będzie uzasadnienie decyzji, nie mogą przesłać wydanego przez organ rozstrzygnięcia. Uzasadnienie bowiem na celu wyłącznie przekonanie stron o słuszności podjętego rozstrzygnięcia. Obowiązujące przepisy prawa przewidują sytuacje w jakich możliwe jest pozostawienie wydanego rozstrzygnięcia w obrocie mimo błędnego uzasadnienia. Przykładem jest art. 184 p.p.s.a., stosownie do którego Naczelny Sąd Administracyjny oddala skargę kasacyjną jeżeli zaskarżone

orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu. Podobne rozwiązanie, w świetle zacytowanego wyżej judykatu, możliwe jest także na gruncie k.p.a.

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że **organ I instancji zawarł prawidłowe uzasadnienie w wydanym przez siebie rozstrzygnięciu**. Zostały zawarte w nim okoliczności faktyczne – str. 6-8 oraz okoliczności prawne – str. 6, którymi organ kierował się przy podejmowaniu decyzji. Uzasadnienie zawiera także ocenę zebranego materiału dowodowego – str. 6, dokonaną przez organ wykładnię stosowanych przepisów – str. 9, a także ocenę przyjętego stanu faktycznego w świetle obowiązującego prawa – str. 9-10.

Organ wyraźnie w uzasadnieniu wydanej decyzji przyjął, że wniosek zawiera projekt taryf sporządzonych niezgodnie z § 6 rozporządzenia taryfowego, które to nakazuje przygotować taryfę w sposób zapewniający nie tylko uzyskanie niezbędnych przychodów, ale także ochronę interesów odbiorców przez nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek oraz w sposób zapewniający łatwość obliczania i sprawdzania cen oraz stawek opłat. Zdaniem organu, Spółka proponuje wzrost cen i opłat dla gmin, gdzie ceny świadczonych usług są już najwyższe, z równoczesnym obniżeniem cen dla Miasta Kołobrzeg, mającego jedne z najniższych cen za świadczone usługi na obszarze właściwości organu. **Pokazuje to ewidentnie główny motyw wydanej decyzji jakim jest konieczność zapewnienia ochrony interesów odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen oraz stawek**. Pozwala to stronom postępowania na zrozumienie oraz akceptację zasadności przesłanek faktycznych oraz prawnym, jakimi kierował się organ I instancji.

Naruszenie przez Spółkę § 6 rozporządzenia taryfowego jest wystarczającym powodem do braku zatwierdzenia przez organ proponowanych taryf i wydania decyzji odmownej.

Jednakże wbrew stanowisku Spółki, organ I instancji dokonał analizy o jakiej mowa w art. 24c ust. 1 u.z.z.w. Organ dokonał weryfikacji kosztów, przyjmując jednoznacznie, że nie zapewniają one ochrony interesów odbiorców usług przez nieuzasadnionym wzrostem cen. Natomiast analiza pozostałych zagadnień, tj. zmiany warunków ekonomicznych oraz marża zysku, jest irrelevantna z uwagi na rażące naruszenie przez Spółkę § 6 rozporządzenia taryfowego. **W sytuacji, gdy proponowana taryfa w sposób rażący wprowadza różnicowanie stawek wśród gmin zrzeszonych w ramach porozumienia międzygminnego z dnia 17 lipca 2017 r., ocena marży zysku czy zmiany warunków ekonomicznych Spółki, miałyby jedynie charakter pozorny**. Spółka w sposób ewidentnie niezgodnie z prawem określiła wysokość stawek oraz opłat, co też zostało dostrzeżone przez organ I instancji i wyartykułowane w uzasadnieniu wydanej decyzji. Podkreślić należy, iż organ w sposób przekonujący wskazał motyw będący podstawą wydania decyzji odmownej.

Organ tym samym nie tylko uczynił zadość wymogom stawianym przez regulacje k.p.a. jakie powinno spełniać uzasadnienie decyzji, ale także jest ono zgodne z zasadą zaufania do obywateli do organów państwa wyrażoną w art. 8 k.p.a. Zasada ta „określa wyraźnie to,

co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności i z tej zasady wynika wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności" (wyrok NSA z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt II OSK 318/18). Organ I instancji prowadził postępowanie w sposób praworządny, a przede wszystkim sprawiedliwy. Przejawia się w treści sporządzonego przez niego uzasadnienia wydanej decyzji. Z punktu widzenia tej zasady, **nie sposób zarzucić organowi I instancji żadnych uchybień w prowadzonym przez niego postępowaniu.**

7. Naruszenie art. 107 § 1 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 24c ust. 1 pkt 1-2 u.z.z.w. poprzez niezawarcie w zaskarżonej decyzji przez organ pełnej podstawy prawnej, tj. niewskazanie w sposób precyzyjny rzekomo naruszonych przez stronę przepisów prawa.

Spółka przyjęła w odwołaniu, że organ w podstawie prawnej wydanej decyzji nie wskazał w sposób należyty i precyzyjny przepisów materialnych, których naruszenia dopuściła się Spółka przy określaniu taryf, a których to naruszenie skutkowało odmową zatwierdzenia tychże taryf. Na poparcie swojego stanowiska, Spółka posłużyła się cytatem orzeczenia NSA, zapadłego na tle nieobowiązującego stanu prawnego.

Tak sformułowany zarzut jest oczywiście bezzasadny, a przy tym **jest wynikiem pomylenia przez Spółkę powołania podstawy prawnej z uzasadnieniem prawnym decyzji.**

Wskazać trzeba, że art. 107 § 1 pkt 4 k.p.a. nakłada na organ administracji publicznej obowiązek powołania podstawy prawnej. W piśmiennictwie przez powołanie podstawy prawnej rozumie się „przytoczenie przepisów prawa materialnego, na których organ administracji publicznej oparł swoje rozstrzygnięcie. Należy podzielić pogląd, że jako podstawę prawną decyzji powinno się powoływać jedynie przepisy proceduralne mające szczególny związek z decyzją” (M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2018). Podstawa prawna decyzji musi być powołana w sposób dokładny, tzn. ze wskazaniem mających zastosowanie w danej sprawie przepisów zarówno prawa formalnego i materialnego wraz z powołaniem źródeł jego publikacji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 listopada 2006 r., sygn. akt II SA/Wa 1145/06).

NSA wskazuje na różnicę między powołaniem podstawy prawnej, a uzasadnieniem prawnym decyzji. Przede wszystkim pojęć tych nie należy ze sobą utożsamiać. Stanowią one bowiem odrębne elementy decyzji administracyjnej. „W podstawie prawnej chodzi o wskazanie przepisu, na mocy którego wydano decyzję, a więc przepisu upoważniającego organ do działania w tym zakresie. Uzasadnienie prawne polega na wyjaśnieniu podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa czyli o wytłumaczenie dlaczego organ dany przepis zastosował i w tym celu należy przytoczyć w uzasadnieniu treść przepisu in extenso, gdyż samo wymienienie numerów, artykułów /paragrafów, ustępów/ jest jedynie "powołaniem

podstawy prawnej" a nie "przytoczeniem przepisów prawa". Uzasadnienie prawne decyzji powinno być wywodem prawniczym, który ma odzwierciedlać proces myślowy ustalenia konsekwencji normy prawnej w określonej sytuacji faktycznej" (wyrok NSA z dnia 10 lutego 1987 r., sygn. akt SA/Kr 1197/86).

Organ I instancji wydając skarżoną decyzję dokonał wyczerpującego oraz precyzyjnego przedstawienia podstawy prawnej decyzji. Organ wskazał bowiem przepisy prawa, na podstawie których był upoważniony do wydania rozstrzygnięcia. Dostrzegła to także Spółka wskazując, że organ w decyzji przytoczył przepisy prawa proceduralnego, tj. przepisy upoważniające organ do oceny projektu taryf, analizy zmiany warunków ekonomicznych oraz weryfikacji kosztów pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług. Przytoczenie takich przepisów jest wystarczające do uznania, że organ wypełnił nałożony na niego obowiązek przytoczenia podstawy prawnej decyzji. Organ prawidłowo wskazał na przepisy upoważniające go do podjęcia w skarżonej decyzji.

Jak zostało wskazane wyżej, niniejszy zarzut jest wynikiem pomylenia przez Spółkę powołania podstawy prawnej z uzasadnieniem prawnym decyzji. Wskazanie przepisów, których naruszenia dopuściła się Spółka następuje bowiem w uzasadnieniu prawnym decyzji, nie zaś w przytoczeniu podstawy prawnej decyzji. Jeszcze raz podkreślić, że przytoczenie podstawy prawnej decyzji polega na przytoczeniu przepisów upoważniających organ do podjęcia decyzji. Z kolei uchybienia jakich dopuściła się strona postępowania, zostaną przez organ przedstawione w uzasadnieniu decyzji.

Pokazuje to jednoznacznie, że przedmiotowy zarzut jest oczywiście bezzasadny.

Na marginesie zaznaczyć trzeba, że nawet jeżeli organ I instancji dokonałby błędnego przytoczenia podstawy prawnej decyzji, to wada taka jest irrelevantna dla samego obowiązywania decyzji. NSA bowiem wprost przyjmuje, że „decyzja określająca błędnie podstawę prawną nie jest wydana bez podstawy prawnej, o ile ta podstawa prawna rzeczywiście istnieje, lecz dotknięta jest jedynie wadą procesową z racji naruszenia art. 107 § 1 k.p.a., która to zaś wada pozostaje bez istotnego wpływu na wynik sprawy” (wyrok NSA z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt I OSK 723/16). Tym samym, zarzut ten, nawet gdyby wskazywał na faktyczne uchybienie po stronie organu I instancji, nie miałby żadnego wpływu na wydaną przez ten organ decyzję.

- 8. Naruszenie art. 24c ust. 3 u.z.z.w. w zw. z art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na niezawarciu przez organ w zaskarżonej decyzji kompletnego rozstrzygnięcia wymaganego przez art. 24 ust. 3 u.z.z.w., tj. niewskazanie elementów projektu taryfy lub uzasadnienia wymagającego poprawienia.**

Spółka przyjęła w odwołaniu, że organ odmawiając zatwierdzenia taryf, powinien wskazać na elementy taryf lub uzasadnienia wymagające poprawienia. Spółka dodała, że w osnowie decyzji powinno zostać wprost wyrażone rozstrzygnięcie, gdyż nie można go domniemywać

ani wyprowadzać z treści uzasadnienia. W ocenie Spółki, wydana decyzja nie zawiera wymaganych elementów decyzji.

Tak sformułowany zarzut jest oczywiście bezzasadny, o czym świadczy ewidentnie lektura wydanej decyzji.

Organ I instancji odmawiając zatwierdzenia taryf, nałożył jednocześnie na Spółkę obowiązek poprawienia w terminie 21 dni wniosku o zatwierdzenie taryf, poprzez przedstawienie:

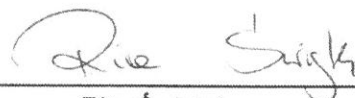
1. projektu taryfy obejmującego kalkulację jednolitych cen i jednolitych stawek opłat w zakresie zaopatrzenia w wodę i w zakresie odprowadzania ścieków dla całego obszaru działalności Spółki (obszaru objętego porozumieniem międzygminnym);
2. uzasadnienia wniosku o zatwierdzenie taryf z uwzględnieniem powyższego punktu, zawierającego wskazanie zamian warunków ekonomicznych w czasie obowiązywania taryfy warunkujących wzrosty cen i stawek opłat poprzez:
 - a) przedstawienie analiz techniczno-ekonomicznych uzasadniających planowane wzrosty cen usług;
 - b) zweryfikowanie planowanych kosztów działalności w zakresie zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków;
 - c) przedstawienie danych analitycznych w sposób umożliwiający porównanie zmian cen za usługi.

Przytoczone rozstrzygnięcie zawarte w wydanej decyzji, jest nie tylko jasne, ale też formułuje w sposób przejrzysty obowiązek określonego działania po stronie Spółki. Spółka nie musi się domyślać lub domniemywać rozstrzygnięcia, bowiem te zostało w sposób prawidłowy przedstawione przez organ I instancji. Podkreślić trzeba, że rozstrzygnięcie zawarte w wydanej decyzji umożliwia wykonanie decyzji, bowiem nie pozostawia ono żadnych wątpliwości czego dotyczy (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 15 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Kr 891/04). Co więcej, odpowiada ono wymogom stawionym przez judykaturę powołaną przez Spółkę w uzasadnieniu do niniejszego zarzutu. Tym samym zarzut ten należy rozpatrywać w kategorii czysto subiektywnej, będącej wyrazem niezadowolenia Spółki z wydania przez organ decyzji negatywnej.

*

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

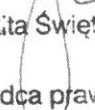
Jednocześnie zastrzegam, że Gmina zamierza złożyć kolejne pismo w sprawie zawierające szerszą polemikę z treścią wniosku taryfowego złożonego w niniejszej sprawie.

Rita Świętek
radca prawny

Załącznik:

- pełnomocnictwo od Gminy Dygowo;
- pełnomocnictwo od Gminy Rymań;
- pełnomocnictwo substytucyjne z dnia 28 kwietnia 2020 r. do reprezentacji Gminy Gościno;
- decyzja WA.RET.070.1.177.3.2018 z dnia 24 kwietnia 2018 r.;
- decyzja SZ.RET.0740.4.41.2018.SR z dnia 25 maja 2018 r.

Rita Świętek
radca prawny

Poznań, 10 marca 2020 roku

PEŁNOMOCNICTWO

Działając w imieniu Gminy Dygowo, działając na podstawie art. 33 § 2 k.p.a., niniejszym udzielam pełnomocnictwa:

Joannie Basińskiej - radcy prawnemu
Ricie Świętek - radcy prawnemu
Adrianowi Sypnickiemu – radcy prawnemu
z kancelarii prawniczej

Głowacki i Wspólnicy sp. k.
ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

do reprezentowania Gminy Dygowo przed organami administracji publicznej, wojewódzkimi sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym, osobami fizycznymi, osobami prawnymi, a także jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, w sprawie zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków z wniosku Miejskich Wodociągów i Kanalizacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Kołobrzegu.

Niniejsze pełnomocnictwo oznacza umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności, nie wyłączając wniosku o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego jego wniesieniem, jak też wniesieniem wniosku o stwierdzenie nieważności, uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej, a także czynności procesowych w zakresie wynikającym z art. 39 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.).

Pełnomocnik upoważniony jest do udzielania dalszych pełnomocnictw.

Pełnomocnicy mogą działać zarówno samodzielnie, jak i łącznie.

Wójt Gminy Dygowo

Grzegorz Starczyk
Wójt Gminy Dygowo

Za zgodność z oryginałem

Poznań,
dnia 30 04. 2020

podpis Rita Świętek
radca prawny

Poznań, 29 kwietnia 2020 roku

PEŁNOMOCNICTWO

Działając w imieniu Gminy Rymań, działając na podstawie art. 33 § 2 k.p.a., niniejszym udzielam pełnomocnictwa:

Joannie Basińskiej - radcy prawnemu
Ricie Świętek - radcy prawnemu
dr Adrianowi Sypnickiemu – radcy prawnemu
z kancelarii prawniczej

Głowacki i Wspólnicy sp. k.
ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

do reprezentowania Gminy Rymań przed organami administracji publicznej, wojewódzkimi sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym, osobami fizycznymi, osobami prawnymi, a także jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, w sprawie z odwołania od decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Szczecinie z dnia 24 grudnia 2019 r. (znak: SZ.RET.070.4.128-135.2019.RN) w przedmiocie odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miejskich Wodociągów i Kanalizacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Kołobrzegu.

Niniejsze pełnomocnictwo oznacza umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności, nie wyłączając wniosku o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego jego wniesieniem, jak też wniesieniem wniosku o stwierdzenie nieważności, uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej, a także czynności procesowych w zakresie wynikającym z art. 39 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.), w tym złożenia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego

Pełnomocnik upoważniony jest do udzielania dalszych pełnomocnictw.

WOJT
mgr Mirosław Terlecki

Mirosław Terlecki
Wójt Gminy Rymań

Za zgodność z oryginałem

Poznań, dnia 30.04.2020
lun
Rita Świętek
podpis
radca prawny

Poznań, 10 marca 2020 roku

PEŁNOMOCNICTWO

Działając w imieniu Gminy Siemyśl, działając na podstawie art. 33 § 2 k.p.a., niniejszym udzielam pełnomocnictwa:

Joannie Basińskiej - radcy prawnemu
Ricie Świętek - radcy prawnemu
Adrianowi Sypnickiemu – radcy prawnemu
z kancelarii prawniczej

Głównicki i Wspólnicy sp. k.
ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

do reprezentowania Gminy Siemyśl przed organami administracji publicznej, wojewódzkimi sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym, osobami fizycznymi, osobami prawnymi, a także jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, w sprawie zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków z wniosku Miejskich Wodociągów i Kanalizacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Kołobrzegu.

Niniejsze pełnomocnictwo oznacza umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności, nie wyłączając wniosku o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego jego wniesieniem, jak też wniesieniem wniosku o stwierdzenie nieważności, uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej, a także czynności procesowych w zakresie wynikającym z art. 39 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.).

Pełnomocnik upoważniony jest do udzielania dalszych pełnomocnictw.

Pełnomocnicy mogą działać zarówno samodzielnie, jak i łącznie.

GMINA SIEMYŚL
ul. Kołobrzaska 14
78-123 Siemyśl

Marek Dolkowski
Wójt Gminy Siemyśl

Za zgodność z oryginałem

Poznań,
dnia 30. 04. 2020

Rita Świętek

podpis radca prawny

Poznań, 10 marca 2020 roku

PEŁNOMOCNICTWO

Działając w imieniu Gminy Sławoborze, działając na podstawie art. 33 § 2 k.p.a., niniejszym udzielam pełnomocnictwa:

Joannie Basińskiej - radcy prawnemu
Ricie Świętek - radcy prawnemu
Adrianowi Sypnickiemu – radcy prawnemu
z kancelarii prawniczej

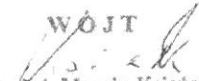
Głównicki i Wspólnicy sp. k.
ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

do reprezentowania Gminy Sławoborze przed organami administracji publicznej, wojewódzkimi sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym, osobami fizycznymi, osobami prawnymi, a także jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, w sprawie zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków z wniosku Miejskich Wodociągów i Kanalizacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Kołobrzegu.

Niniejsze pełnomocnictwo oznacza umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności, nie wyłączając wniosku o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego jego wniesieniem, jak też wniesieniem wniosku o stwierdzenie nieważności, uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej, a także czynności procesowych w zakresie wynikającym z art. 39 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.).

Pełnomocnik upoważniony jest do udzielania dalszych pełnomocnictw.

Pełnomocnicy mogą działać zarówno samodzielnie, jak i łącznie.

WÓJT

mgr inż. Marcin Książek

Marcin Książek

Wójt Gminy Sławoborze

Za zgodność z oryginałem

Poznań,
dnia 30. 04. 2020
Rita Świętek

podpisca.prawny.....

Warszawa, dnia 28 kwietnia 2020 r.

PEŁNOMOCNICTWO SUBSTYTUCYJNE

Działając w imieniu Miasta i Gminy Gościno na podstawie i w zakresie udzielonego mi pełnomocnictwa, niniejszym udzielam pełnomocnictwa substytucyjnego

Joannie Basińskiej - radcy prawnemu

oraz

Ricie Świętek - radcy prawnemu

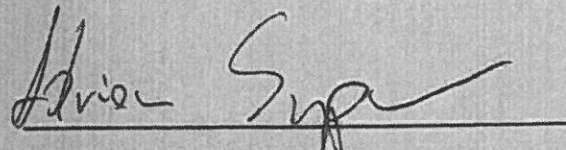
z Kancelarii Prawniczej Głowacki i Wspólnicy sp.k.

ul. Paderewskiego 8, 61-770 Poznań

do reprezentowania Miasta i Gminy Gościno oraz występowania w jej imieniu oraz przed właściwymi organami administracji publicznej oraz sadami administracyjnymi, w szczególności do sporządzenia i wnoszenia pism procesowych, w tym także skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego

w sprawie z odwołania od decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Szczecinie z dnia 24 grudnia 2019 r. (znak: SZ.RET.070.4.128-135.2019.RN) w przedmiocie odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miejskich Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Kołobrzegu.

Pełnomocnik jest upoważniony do udzielania dalszych pełnomocnictw.

dr Adrian Sypnicki

radca prawny

Za zgodność z oryginałem

Poznań, dnia 30 04 2020

Rita Świętek

podpisradca prawny..